

ÖTÖDIK FEJEZET

KISÁZSIA TÖRTÉNELME Kr. e. 2150 -től Kr. e. 255 -ig
AKKÁDOK, KÁLDOK, ELAMITÁK, ASSZIROK, MÉ-
DEK, PERZSÁK ÉS Khabiruk

Első Szárgon ősarab király uralkodó családjának az uralmát Kr. e. 2150 -ben a magyarfajú ősturáni népek összefogása megdöntötte, azonban az uralkodó család letűnése után egy végnélküli véres harc kezdődött, melyet Arábia felől egyre özönlő ősarab emberáradat állandóan táplált.

A nagy és szünet nélküli véres harcok közepette a magyarfajú, ősturán szumir nép újra talpraállt és az életük fellendült. Kr. e. 2070. és 1960. évek között Ur városállamban megalakult a Harmadik UR -i uralkodócsalád, melynek első tagja UR NAMU, uralma alatt egyesítette az egykori összes ősi szumir, vagy mada városállamokat, amelyeket a mai történelemtudomány Babyloniának, Asz-szirriának és Elámnak nevez.

A Harmadik Ur uralkodócsalád uralma alatt sajnos az ősarab elemek megerősödtek. Nyelvük erős hatása alatt kialakult egy új keverék nyelv, amely az ősarab és a szumir - mada nyelvekből keletkezett. Ezt az új nyelvet Akkád városa után, ahol az első ősarab király Első Szárgon uralkodott, AKKÁD NYELVNEK nevezték el.

Ez az elnevezés nagyon sok zavart okozott a mai történelemtudományban, mert eredetileg a Tigris és Euphrates folyók őslakóit a magyarfajú, ősturáni szumir, illetve mada népet nevezték akkádoknak, írta James Churchward munkáiban.

James Churchward állítása szerint a Tigris és Euphrates folyók környékén az ŐSIDÖKBEN hatalmas mocsarak voltak. Félmillió évvel ezelőtt, a legendák szerint egy ősnép települt le erre a földre, akiket mocsárlakóknak, vagyis AKKÁDOK -nak nevezték. A későbbi időkben, állítólag Kr. e. 16 - 13,000 évekkel ezelőtt a már megművelt területekre újabb jövevények érkeztek. Ezeket a bevándorlókat már nem mocsarak, hanem nagy termékeny lapály várta. Az újonnan jötteket lapálylakóknak, vagyis szumiroknak nevezték el.

Ezek szerint az ősturán tnépek történelmében kétszer szerepelnek az akkádok. Az első akkádok, vagyis az őslakók rövidfejű ősturánok voltak, míg a másodsor szereplő akkádok hosszúfejű ősarabok voltak.

Az ősarabok, akiket a történelemhamisítás SZEMITÁKNAK

nevez, nemcsak az AKKÁD ELNEVEZÉST vették át, hanem kisérték a számtalan ősi szumir + mada földrajzi nevet is, melyeket nyelvük hangtani szabályainak megfelelően átalakítottak, illetve elarabosítottak.

Hommel az assziriológusok legkiválóbbjának egyike több ősi turáni földrajzi fogalom nevét kielemezte, többek között a CHALD, KÁLD szót is.

Hommel véleménye szerint KÁLDU egyenlő CHALDAEA szóval, amely SZUMIR ORSZÁGOT jelent. A Bibliai "UR-KAS-DIM" helységnév a KÁSDU szóból származott, ami KÁLDU, KAR -DU szavak középformája.

Kr. e. a Kilencedik évszázad után Babylonia lakóit KÁLDOKNAK, vagy CHALDEUSOKNAK nevezik. Sajnos Kr. e. a kilencedik század után, a Káldok, vagy Chaldeusok nyelve már nem az ősi turáni nyelv volt, hanem az ősarabok uralma alatt kialakult új nyelv. Azonban az ősi turáni (madák, vagy szumirok által beszélt nyelv) nyelv sem ment feledésbe, mert a papság és a tudósok ezt az ősi nyelvet, mint szent nyelvet egyházi és tudományos célokra megtartották.

Jegyzet.

Zénaide A. Ragozin

— "CHALDEA — from the earliest times to the rise of Assyria" — London, 1887. 145 - 147 oldalak.

— "The people of Shumir and Accad, therefore were one and the same Turanian nation, the difference in the name being merely a geographical one. Shumir in Southern and Lower Chaldea, the country towards and around the Persian Gulf. ...

Accad is Northern or Upper Chaldea. The most correct way, and the safest from all misunderstanding, is to name the people Shumiro - Accadian; but for brevity's sake, the first name is frequently dropped, and many say simply "the Accad" and "the Accadian language". Of late it has been discovered that the Shumiro - Accads spoke two slightly differing dialects of the same language, that of Shumir being most probably the older of the two, as culture and conquest seem to have been carried steadily northward from the Gulf." —

Az ősi szumir-mada nyelv csak Kr. e. 520 utáni időkben ment feledésbe, amikor Dárius perzsa király az uralma ellen fellázadt káldok ősi városát Babylont leromboltatta.

Nemcsak Hommel, hanem Lenormant is foglalkozott a KAL-DEUS szó értelmének keresésével. Lenormant szerint a szumirok

a legfelsőbb papiosztályuk tagjait KALU-nak nevezték.

Diodorus Siculus megállapítása szerint Babylonia legősibb lakói a KALDOK voltak. Tehát itt van az egyetlen és elfogadható válasz arra a kérdésre, hogy a Biblia miért nem említi a SZUMIR nevet, hanem csak a KÁLD, CHALDEUS neveket.

A történelem folyamán gyakran előfordult, hogy egy nép nevet cserélt. Ez történhetet a SZUMIRNAK, vagy MADÁKNAK nevezett néppel is, amikor a KÁLD nevet vették fel.

Xenophon, a híres görög bölcész és történész, "THE Greek Historian" című angolnyelvű történelmi munkája IV. könyvének 3. bekezdésében többször ismétli, hogy látta a hegyekben a KÁLDOKAT, az örmények szomszédait.

Xenophon kijelentései látszólag zavartan hatnak, amikor a káldeus kérdést boncolgatjuk, mert feltehető, hogyan kerültek a hegylakó káldeusok Babylonia síkságaira? — Ha a térképre tekintünk rögtön megkapjuk a feleletet. Babylonia és az Örmény hegyvidék csak néhány napi járóföldre fekszik egymástól.

Az ARARÁT HEGYEI a régi Assyria felvidékét alkották és ezen a vidéken, a VAN TÓ környékén egy titokzatos fajú nép lakott, melyet UR-ARTU, vagy UR-YALDU népének nevezték.

Harold T. Wilkins, "Secret Cities of old South America — Atlantis Unveiled", című könyve (Rider and Co. London 1956) 403-404. oldalain írja: — "Ur-Artu, vagy Ur-Yaldu népe összefüggésben ltázzott lenni a titokzatos Etruszkokkal és a Baszkokkal, melyből mind a kettő a régi Atlantiszi fajhoz tartozott. — A baszkok magukat Eus-Kaldunu-nak, vagy Euskal-Erri-nek (Ur-Nu népe) nevezik. — Ur-Artu népe nem volt sem szemita, sem pedig indo-európai". —

— "Az Ur-Artu faj titokzatosnak látszó eredetét felfedi másik neve, amely CHALDIAN, vagy KALDEUS volt. Istenük neve CHALDIS volt. Ez a CHALDIS, vagy maga a CHALDIAN név, összefüggésben állott a régi CALEDONIAIAKKAL és történelmi hagyományaik szerint a NAGY KATAKLIZMA, vagy VÍZÖZÖN előtt, nyugatról, vagyis az azóta eltűnt ATLANTIS SZIGET-FÖLDRÉSZRŐL érkeztek.

Ha most ennek a régi és titokzatos atlantiszi fajú népnek a kultúráját és civilizációját vesszük szemügyre, azt látjuk, hogy ügyes mérnökeik, építészeik, mesterembereik és katonáik voltak. Építettek egy 46 mérföld hosszúságú vízvezeték (Aqueduct), amely a Van tó melletti városukba iható édesvizet szállított a hegyekből, mivel a tó vizét abban az időben valamilyen vegyi anyag megfertőzte és ihatatlanná tette. Bronz edényeket használtak, de ismer-

ték a vasat is. Ismertek egy olyan ásványi fürdőt, amelyben a vasat megedzették, amelyet CHALYBES-nek neveztek. Ők voltak az elsők, akik egy acélfajtát elő tudtak állítani." —

Az Ur-Artu, vagy káldeusnak nevezett titokzatos nép nem volt más, mint az a SZUMIR-MADA ősnép, amelyet Első Szárgon ősarbjai a magas hegyvidék fennsíkjaire és védett völgyeibe szorítottak, akik Kr. e. a Kilencedik évszázad ideje alatt újra erőre kaptak és dél felé vándoroltak, ahol egyesültek az ASSYR elnyomás alatt élő vértestvéreikkel, akiknek a nyelve már megváltozott és Niniveh pusztulása után életre keltették a TURÁNI NÉPEK ŐSI DICSŐSÉGÉT, amit most KALDEUSNAK neveztek.

*

*

*

Vissza kell emlékeznünk most arra, hogy a Tigris és Euphrates folyók környékének SZUMIR nevét Oppert francia tudós véleményezte és egyáltalán semmiféle komoly történelmi bizonyíték nincs arra vonatkozólag, hogy ez az ősrégi turáni, magyarfajú nép önmagát valóban szumirnak nevezte-e?

Sokkal valószínűbb, hogy Oppert által szumirnak elnevezett ősnép önmagát MADA-nak, később pedig KÁLD-nak nevezhette, mint amelyik néven Xenophon is személyesen ismerte őket.

A CHALDEUS, vagy KÁLD név szoros összefüggésben állott a Földközi-tenger, Kisázsia és a Balkán félsziget PELAZG népével. A PELAZG NÉP, mint már említettük CARIÁN név alatt is ismeretes.

Az ősrégi pelazgoknak egy nagy katonai, politikai és kereskedelmi szövetségük volt. A CARIÁN SZÖVETSÉG (Unió) még Trója városának a görögök által történt elpusztítása előtti időben jött létre.

Ősrégi hagyományokból megtudtuk, hogy évezredekkel időszámításunk előtt egy Káldeus "MAGY" (mágus) uralma alatt a Földközi-tenger medencéjében KARIÁN ÁLLAMSZÖVETSÉG jött létre. Ennek az államszövetséget alapító káldeus MAGY-nak a nevét titokzatos homályba burkolták és csak annyit tudunk róla, hogy neve HÁROM TILOS SZÓBÓL állott, amelynek a kezdőbetűi "K. Á. R." voltak. Ebből a három betűből egy mesterséges szót a KÁR-t alkották és így a kialakult KÁR szó a káldeus MAGY nevéül szolgált.

Idővel KÁR uralma alatt az egyesült PELAZG TÖRZSEKBŐL kialakult államszövetség népe, KÁR NÉPE nagy szerepet tölthetett be KI-EN-GIRA, vagy MADA életében is, mert történelmileg bebizonyított tény, hogy a Földközi-tenger környéke a

SZUMIR KULTÚRA ÉS CIVILIZÁCIÓ befolyása alatt állt.

Diodorus Siculus "KÁR MAGY" idejét úgy tekintette, mint az emberiség történelmének az aranykorát. Kár népe nevéhez sok hasznos találmány és felfedezés fűződik, hajóikkal bejártak minden tengert, amit abban a korban ismertek.

Kár népének az elterjedését, katonai, politikai és kereskedelmi kapcsolatait világosan igazolják mindazok az ősrégi földrajzi fogalmak nevei, amelyek a KÁR szótaggal kezdődnek.

Karnak Egyiptomban, Carnac Franciaországban, Carmel fok, Caramania Szíriában, Carposos városa Ciprus szigetén, Carpathos sziget az Égei-tengerben, Carmiolia, Carinthia és a Kárpátok, stb.

Diodorus Siculus feljegyzései szerint Kr.e. 3500 körül Kár népe hajóival átkelt a Gibraltári tengerszoroson. A régészeti tudomány megállapításai szerint a Főnhunok (Phoeniciaiak) és a Kárt-hágóiak mindenütt megjelentek az Amerikai földrészen, melyet nemcsak a történelmi leletek és ősrégi romok igazolnak, hanem a földrajzi fogalmak neveiben szereplő KÁR, CAR szótag is.

Braziliában számos város és helység neve CAR szótaggal kezdődik: Cara, Carara, Carou, Cari, Cariri, Carai, Caraiba, Cario, Cariboca, Carioca, Caru - Tapera, Cariaco, Caralasca, Carova, Caricari, Cararapolis, stb. Számtalan délamerikai indián törzs neve kezdődik a car szótaggal ezekből is mindinkább nyilvánvalónak látszik, hogy KÁR NÉPE évezredekkel időszámításunk előtt már ott járt Amerikában és aranybányáik voltak Braziliában.

Valóban úgy történhetett, hogy Babilon káld újraépítői, akik a szumir-mada hagyományok különleges tiszteletét hirdették és tanították, azokkal újra életre akarták kelteni a szumir-mada településeikkel együtt az ősi dicsőséget. A káldok olyan hatalmas érdeklődést mutattak a régészet terén, hogy az már talán túlhaladta a tárgylagosság határait is.

*

*

*

Elamiták. — A Harmadik uri uralkodóház uralmának az elamiták vetettek véget. Az elamiták a ma Perzsiának ismert ország nyugati felében laktak, fővárosuk SUSA, vagy ősibb nevén SHUS-HUN volt.

Az elamiták átkeltek a Tigris folyón szövetségbe léptek az ősarabokkal (akkádok) és feldúlták a szumir földet, ahol az ősarabokkal szövetkezve AMORITA királyságot alapítottak.

Az elamiták hazája LURISTAN néven is ismeretes. A régészeti tudomány megállapítása szerint kultúrájuk és civilizációjuk legalább olyan régi, mint a szumir.

Luristánban összittya arany- és bronztárgyakat találtak. A lelet bizonyította, hogy ELAM földjén Ősturáni, összittya nép lakott, amely a fémiparnak, kohászatnak és az ötvösiparnak igazi mestere volt. A lurisztáni leletek elrejtési idejét a régészeti tudomány Kr. előtti XVII-ik évszázadba tette, amely valószínű az elamiták és az asszirok között dúlt véres háború idejébe nyúlik vissza. Kr.e. 1726-ban az asszirok hatalma elérte a csúcspontot, levertek az elamitákat, akikkel eddig szövetségben voltak. Az elamiták felhúzódtak a Kaukázus vidékére, amely terület lakóit a történelemtudomány egyszerűen SZITTYÁNAK, majd HUN NÉPNEK nevezi.

A Harmadik uri uralkodócsalád uralmát Kr.e. 1960-ban a vérrokon elamita testvérnép döntötte meg. Az elamita dicsőség azonban rövid életű volt, mert az egyre sokasodó ősarabok Kr.e. 1800-ban kezükbe ragadták a hatalmat és új birodalmat szerveztek, ASSYRIÁT.

Az ASSYR szó, vagyis ASSYRIA eredetileg egy ősrégi SZUMIR-MADA földrajzi fogalom neve volt; jelentése A-USAR = Vizes berek, öntözött síkság. Ezt az eredeti A-USAR szót az arabok ASSUR-ra változtatták. — (Lásd Delitzsch, "Wo lag das Paradies" című könyve 252. oldalát) —

Az ősarabok Kr.e. 1800-tól, mint ASSYROK ismeretesek. Uralmuk alatt egyesítették az összes ősrégi szumir-mada városállamokat, vagyis mindazt a területet, amelyet MEZOPOTÁMIÁNAK neveznek. Assyriához tartozott Babilonia is, amely Mezopotámia déli részén feküdt. Babilonia északi felét URI, vagy KI-URI-nak, míg déli területét ENGI, K-ENGI, vagy KI-EN-GI-nek nevezték. URI és KI-EN-GI területén feküdt Ur, Erech, Borsip, Hit, Kutha, Babylon stb. városok, melyeknek alapítási idejét a történelemtudomány időszámításunk előtti 7 és 6000 évek közé teszi. (The New Universal Encyclopedia, London. 833-834 oldalak, Educational Book kiadása) —

Az asszirok elfoglalták Elámot, vagyis Lurisztánt, ahol az őslakóktól eltanulták a fémművesség minden titkát.

Kr.e. 1688-1628 közötti időben Khammurapi volt az asszirok királya, akinek a nevéhez fűződik az elamiták leverése.

Khammurapi erős kézzel szervezte meg összerabolt birodalmát. Törvényeket adott a népnek, melyeket a szumir-mada könyvtárakban talált ősi törvénytáblák alapján szerkesztett meg, törvényei az ősszumir alapvető jogok és szokások összefoglalása volt.

Khammurapi (Hammurabi) halála után 158 évvel később veszélybe került az asszir uralom, mert az elamiták, akiket most

KASHITE-nek (CUSOK) nevez a történelemtudomány újból hatalomra kerültek.

Kashite uralkodók kormányoztak Babilonban Kr. e. 1530-tól 1180-ig. A kashita uralmat az arabok megdöntötték és 40 évvel később Kr. e. 1140-ben a PASHE uralkodócsalád alapítója NEBU-CHADREZZAR ósaráb király került a trónra. Nebuchadrezzar erős, hatalmas katonai birodalmat szervezett, döntő győzelmet aratott Luristán turáni, szittyánépe felett, majd betört Syriába és azt is birodalmához csatolta.

Első Nebuchadrezzar halála után az assyr hatalom hanyatlásnak indult, míg végül Első Tiglath-Pileasar uralma alatt az Assyr birodalom kettészakadt. Az egyik fele, amely északi része volt Mezopotámiának ASSYRIA név alatt tovább folytatta állami életét és NINIVEH fővárosával egy újabb korszakot nyitott, míg déli felében BABYLONIA névvel és fővárossal az eddig arab elnyomás alatt élő ősszumir nép magához térve kezdett újabb állami életet.

A kettészakadt ASSYRIA nem vesztette el teljesen nagy történelmi szerepét. Harmadik Ashur-Natsirual, aki Kr. e. 885-860 között uralkodott kegyetlen kézzel fogta össze birodalma népeit. Uralkodása alatt több városában véres lázadások voltak.

Harmadik Ashurnatsirpal utóda Harmadik Shalmaneser (Kr. e. 860-825) kegyetlen hadisarccal sanyargatta az asszir elnyomás alatt élő szumir-mada népet. Harmadik Shalmaneser halála után az Assyr birodalom végleg letűnésnek indult. Kr. e. 745-ben kezdetét vette Assyria fennállásának utolsó időszaka. Egy ismeretlen származású tábornok Harmadik Tiglath-Pileasar név alatt ragadta kezébe a hatalmat. Az új uralkodó átszervezte a hanyatlásnak indult birodalmát, majd katonai hódításba kezdett. Harmadik Tiglath-Pileasar a világtörténelem első uralkodója, aki a leigázott népeket száműzte és áttelepítette. Kisázsia magyarfajú, turáni ősszittyai népei a sumirok, a keiták (hittites), kanaiták stb. a száműzetés elől a Kaukázus hegység vidékére menekültek.

Harmadik Tiglath-Pileasar uralkodása alatt egy igen fontos, sorsdöntő esemény történt, amely néhány évszázaddal később döntően befolyásolta Kisázsia történelmét. Az ásatások során napfényre került assyr agyagtáblák feljegyzései szerint egy ÚJABB NÉP jelent meg ASSYRIA határainál. Ezt a népet a történelemben, mint MÉDEKET említik.

The New Universal Encyclopedia, VIII. köt. 6429. oldalán említi, hogy az ország (Assyria melletti Perzsia) első lakói a történelmi időkben a sumirokhoz tartoztak, de később egy árja fajú nép szállta meg IRÁNT, akik idővel legyőzték az őslakókat és

megvetették az alapjait egy árja birodalomnak.” —

James Churchward az első árjafajú népek megjelenési idejét Kr. e. 1500 körüli időkbe helyezi, de nem tagadja le azt a tényt, hogy amikor az első árja fajú népek, a MÉDEK és a PERZSÁK Irán földjén megjelentek, ott egy őslakó népet találtak, a SCYT-HÁKAT, vagy SZITTYÁKAT.” —

A legtöbb történelmi munkában IRÁNNAL kapcsolatban a következő történelmi koholmányt olvashatjuk: *Az Iráni fennsík.* — A jelenkor kultúrájának vezető népei mind az úgynevezett INDOGERMÁN NÉPCSALÁDHOZ tartoznak, melynek legrégebbi ismert hazája az IRÁNI FENNÍK. Miután ezeknek a népeknek régi nyelveit is ismerjük és tudjuk, hogy nincsen bennük közös szó például a TENGER, vagy a SÓ fogalmára, a nyelvtudósok szerint őshazájukat a tengertől távolos területen kell nyomonznunk.

IRÁN harmadfél millió négyzetkilométer nagyságú fennsík Ázsiában; határai nagyjából; az Indus és a Tigris folyók, a Káspitó, a Perzsa öböl és az Arab-tenger. Ez a földterület, melynek térképén ma ezeket a neveket látjuk; Perzsia, Afganisztán, Kafirisztán és Beludzsisztán. Itt laktak valaha az iráni népek s az úgynevezett indogermán népek elődei. Az indogermánok elmentek innen — egyrészt kelet felé, az Indus völgyébe, más részük nyugatra, Európa felé. Az indogermán népek múltját messzebbre tudjuk nyomozni, mint az iráni népekét, de ez még nem bizonyítja, hogy az indogermánok régebbiek; éppen ellenkezőleg, azokat a népeket tarthatjuk régebbieknek, melyek megmaradtak az ősi földön. Az azonban kétségtelen, hogy az iráni és az indogermán népek közös törzsből fakadnak.” —

A lelkiismeretes történelemkutatás és a régészeti tudomány a temetők és a romvárosok cáfolhatatlan bizonyítékai alapján megállapította, hogy IRÁN árjafajú népei mikor és honnan érkeztek. Az embertani adatok megcáfolják azt az állítást, hogy az IRÁNI és az INDOGERMÁN NÉPEK közös törzsből fakadnának. Ugyanis Irán indogermán eredetűnek ismert népei HOSSZÚFEJŰEK és BARNABŐRŰEK, míg Irán őslakói a turáni-szittyai, vagy magyarfajú népek, mind RÖVIDFEJŰEK és FEHÉRBŐRŰEK voltak.

Irán őslakói az iráni szittyák voltak, akiket később a történelemben, mint ELAMITÁKAT és KUSHITÁKAT említenek, fajilag és nyelvileg egy családba valóknak tekinthetők a SZUMIROKKAL, vagy MADÁKKAL.

A legújabb kutatások megállapították, hogy az ÁRJAFÁJÚ,

vagyis INDOGERMÁN NÉPEK őshazája OROSZORSZÁGBAN és SZIBÉRIA TERÜLETÉN volt, Kr. e. a KILENCEDIK évszázadban EGY HOSSZÚFEJŰ, ERDŐLAKÓ PÁSZTOR NÉP Oroszországból elindult a KAUKÁZUS hegyei felé. Ez a nép, akit a történelemben, mint MÉDEKET ismerünk, átkelt a Kaukázus hegy-szorosain és az URMIA TÓ környékére vándorolt, ahol meg szállták az ASSYR határvidéket, ahol az asszirok hamarosan megismerkedhettek ezzel a vad és harcias néppel.

Harmadik Tiglath - Pilezar Kr. e. 746 és 727. évek között, Második Szárgon Kr. e. 722 és 705. évek között már rendszeres évi adót fizettek a felirataikon, mint veszedelmes médeknek megörökített népnek.

Ezekben az időkben a médek még csak törzsi szervezetben éltek és nem voltak egy király uralma alatt.

A médek megjelenése után, egy évszázaddal később, egy másik vad és kezdetleges életmódot folytató hosszúfejű nép indult el Oroszországból, amely a Káspi - tenger és az Aral tó közötti területen keresztül Indiába vándorolt, ahol a mai Perzsa öböl környékén telepedett le. Ezt a népet Perzsáknak nevezik.

Kr. előtt a hetedik évszázadban az asszirok kiűzték a Zágros hegység területéről az őslakókat, akik a Kaukázus hegység vidékére menekültek, helyüket azonban nem az asszirok, hanem a médek foglalták el. Az asszirok nem mertek hadjáratot indítani a médek ellen. Az első évszázadokban a médek és az asszirok még békésen megfértek egymás mellett, mert az asszirok adót fizettek.

A méd törzseket PHAORTES méd törzsfőnök egyesítette és ő volt az első királyuk. Phaortes utóda, fia CYAXARES Kr. e. 612-ben katonai szövetséget kötött a Kaukázus vidékén élő turáni-összittyák, magyarfajú népekkel, akiket a történelem zürzavarában hol szittyáknak, hol massagétáknak, hol pedig szakáknak neveznek.

Az egyesült méd és szittyák seregei rátörtek az ASSZIROKRA, akik Jeruzsálem ostromával voltak elfoglalva. Elfoglalták NINIVÉT és a földig rombolták le.

Niniveh pusztulásával az Asszir birodalom örökre eltűnt a történelem színpadáról és helyükön megjelentek az ősi föld elűzött tulajdonosai, akik a földig lerombolt egykori hatalmas főváros romjai között TÍZ ÉVIG tanyáztak.

A médek időközben annyira erősnek képzeltek magukat, hogy kedvet kaptak a terjeszkedéshez és azért szövetségeseik, a szittyák ellen fordultak, azonban a médek hadjárata kudarcba fulladt.

A méd uralom nem volt hosszú életű, mert időközben Kr. e. 559-ben a perzsák annyira elhatalmasodtak, hogy rátörtek a mé-

dekre, döntő csatában levertek az utolsó méd király ASTYAGES csapatait és első királyuk CYRUS uralma alatt egyesítették a perzsa és a méd népet.

*

*

*

Kisázsia történelmi eseményeinek tárgyalásai során vissza kell térnünk a Kr. előtti 1960. esztendőbe, amikor Luristán őslakói az elamitáknak nevezett turáni összittyák rátörtek a HARMADIK URI KIRÁLYHÁZ uralma alatt élő testvéreikre, szövetségbe lépve az AKKÁDOKKAL (ősarabok) és megvetették alapjait az E-LAMITA - AKKÁD SZÖVETSÉGNEK, amely az AMORITA KIRÁLYSÁGOT alapította meg.

A Szumir=Mada őslakosság egy része elmenekült az Amorita uralom alól, részben a Kaukázus hegyvidékére, részben Rétenuba a későbbi Pelazgina - Palesztina területére. Rétenu ezekben az időkben a HYKSZOSZOK - LOVASOK uralma alatt állott.

Kr. e. 1960. és 1830. évek között a mai Törökország területén a HETTITA (KEITA - KITTA) birodalom virágzott, ahol a turáni kultúra és a civilizáció, a fejlett gazdasági élet zavartalan fénykorát élvezte. Kisázsia életét még ezekben az időkben nem bolygatta meg IDEGEN FAJÚ NÉP, mert az ősarabok, akiket szemitáknak nevez a történelemhamisítás, nem mertek még a Tigris és az Euphrates folyók vidékéről a Földközi - tenger partvidékéhez közeledni.

Ezekben az időkben ezen a hatalmas területen három nagy, tényleges katonai és gazdasági hatalom virágzott, a Hykszosz, vagy Lovas birodalom, a Hettita, vagy Keita birodalom és az Assy, vagy ősarab birodalom.

A hármashatalmi helyzet mindaddig egyensúlyban volt, míg a Hykszosz, vagy lovas birodalom fel nem oszlott. A Hykszosz birodalom feloszlása után Kisázsia turáni - összittyák, vagy magyarfajú népei két malomkő közé kerültek. Az egyik malomkő a feltámadott és megerősödött EGYIPTOMI HATALOM, a másik pedig a tér és fajidegen ŐSARAB, vagy ASSYR HATALOM volt.

Kr. e. 1580-ban Egyiptomban uralomra került a XVIII. uralkodócsalád, aki egy új királyságot, egy új életképes és hatalmas birodalmat alapított, amely kiűzte Egyiptomból a HYKSZOSZOKAT, vagy LOVASOKAT.

A lovas nép, birodalmuk megszűnéskor Egyiptomból három irányba menekült. A menekülők nagy része követte az északafrikai partvidéket és vándorlásaik közben a mai Algír területére érkeztek. Vándorlásuk útvonalát számtalan ősrégi város rommarad-

ványa jelzi. Ezeknek a menekülteknek egyes csoportjai beleolvadtak az IBÉR, vagy BASZK népbe, más csoportjaik a Tunisz és Tripolis tengerparti vidékein létesített telepeket, majd évszázadokkal később csatlakoztak a Phoeniciaiakhoz, akik Káthágó városát alapították.

Az Egyiptomból menekültek egy másik nagy csoportja Szudán és Ethiopia őserdőibe vetette be magát, ahol a mai régészeti kutatás szintén nagyon sok ősváros romjaira akadt. Ezek a menekültek Szudán és Ethiopia területén belevesztek a néger embertengerbe s utódaikból egy keverék nép alakult ki, amely mint magyar arab nép ismeretes.

Az Egyiptomból kiszorított hikszoszok, vagy lovasok zöme azonban átköltözött birodalmuk keleti felébe RÉTENU-ba és AVAR (AVARIS) fővárosukból kivonult 240,000 főt számláló tömegük a ma JERUZSÁLEMNEK ismert várost építette naggyá, amelyet még birodalmuk fénykorában kezdtek el építeni.

L. A. Waddel, "Phoenician, Origin of Britons, Scots and Anglo-Saxons" című könyvében a 274. oldalon írja: — "Urusalim városában (Jeruzsálem) Nib-ib-u-su-nak a Napistennek a temploma állott. Jeruzsálem Dávid ideje előtt "három évszázaddal", Kr. e. 1375-ben a Hittite, vagy Jebusite királyé volt." —

275. oldal. — "Dávid Kr. e. 1015-ben Jeruzsálem egyik Jebusite királyától URUKHITÓL, vagy URIAH-tól a várost pénzéért megvette." —

275-276 oldalak: — "A templomot, amely a városban állott és amelyet Salamonnak tulajdonítanak, Salamon Kr. e. 1012-ben csak átépítette. A templom ősi hittite Bil, vagy Bel naptemplom volt. Salamon Baal-t (Bált) éppen úgy szolgáltatta, mint JAHVH-t. Salamon uralkodása alatt a zsidók Baalt szolgálták. A jeruzsálemi Baal templom csak Kr. e. 580-ban pusztult el, amikor Nebuchadnezzar a várost leromboltatta. Ezekről a tényekről Ezakiel is megemlékezett." —

L. A. Waddel megállapításait nem akarjuk megcáfolni, mert nagy részben a történelmi igazsággal megegyezik, azt azonban meg kell jegyeznünk, hogy Dávid és Salamon korában még nem volt zsidónak nevezhető nép, mert maga Dávid és Salamon is csak Khabiru törzsfőnökök voltak, a khabiruk pedig a Sinai sivatag térségében kialakult sivatagi rablók, torokmetszők voltak, akikről szintén részletesebben be fogunk számolni.

*

*

*

Első Ahmose egyiptomi pharaó, aki Kr. e. 1580 és 1558 évek

között uralkodott, csapataival nyomon követte Rétenu területére áttelepült hykszoszokat, lovasokat és kezdetét vette a történelem egyik legvéresebb pusztító hadjárata, melynek során Rétenu ősrégi városai egymásután áldozatai lettek.

Első Ahmose egyiptomi pharaó, aki Kr. e. 1580 és 1558. évek Első Tuthmosis (Kr. e. 1530-1520) folytatták a harcot. Első Tuthmosis pusztította el JERICHOT és SHECHEM (Szécsém) városát és a mai Aleppo vonaláig megszállta Rétenut.

Harmadik Tuthmosis (Kr. e. 1504-1450), majd utóda Második Amenophis (Kr. e. 1450-1425), de legsikeresebben Negyedik Amenophis, vagy Khun-Aten Pusztították Rétenu turáni, ősszitya, magyarfajú népeit.

Első Sety (Kr. e. 1312-1298) egészen Sziriáig pusztított és semmisített meg mindent, ami turáni örökség volt.

Kr. e. 1400. és 1300. évek között tűntek föl először a történelem színpadán "RÉTENU FÖLDJÉN" a Sinai sivatag térségében az első Khabiru, vagy HABIRU rabló törzsek, akikről az El Amarnai levelek számolnak be.

Ezekről az eseményekről részletesen számolnak be: Harry M. Orlinsky, (Hebrew Union College — Jewish Institute of Religion New York) "Ancient Israel" című könyve 17. oldalán, továbbá Immanuel Velikovsky, "Ages in Chaos" című könyve 281. oldalán és C. J. Gadd, "The Fall of Niniveh" Londonban 1923-ban kiadott könyvében.

Kr. e. 1250-ben Második Ramses háborúzott a Hittite, vagy Keita néppel és olyan biztosra vette a győzelmét, hogy még harcba indulása előtt a Karnaki nagytemplom falain megörökítette a győzelmét. Azonban a háborút az egyiptomiak elvesztették, de az előre felvétel győzelmi feliratot elfelejtették levakartatni. A békeszerződés okmányait, melyet Második Ramses aláírt úgy Egyiptomban, mint a keitáknál megtalálták.

C. W. Ceram, "Narrow, Black Mountain" című Londonban kiadott könyve 172. oldalán Második Ramses hadjáratáról írt költemény egyik versét ismerteti, amely a harcközben bajba jutott pharaókról szól.

— "Most, amikor a király maga mögé nézett, látta, hogy 2500 harcszekér vágta el övétől. A nyomorult hatti király katonái és a király számos országból való szövetségesei, Aradus, Mese, Pedes, Keshkesh, Irun, Kizwadna, Chereb, Ekeret, Kadesh és Reke-ből, vették őt körül. Ott állottak hármával egy-egy kocsiban és összefogtak ellene." —

Második Ramses a háborút elvesztette és békét kért. Máso-

dik Ramses háborúja volt a világtörténelem első nagy részletességgel leírt és előre kidolgozott haditervek szerint lefolytatott háborúja.

Harmadik Ramses (Kr. e. 1195 - 1164) Kr. e. 1188-ban a rétenui pelazgokkal, akiket mint philisteusokat ismernek háborúzott, de siker nélkül. Kr. e. 1194-ben Harmadik Ramses kibékült a Keitákkal (hittitesek), mert az egyre növekvő Assyri hatalom veszélyét érezte.

Kr. e. 1102. és 952. évek között az egyiptomi papság a Huszadik egyiptomi uralkodócsaládtól elvette a hatalmat és Alsóegyiptom felett uralkodott, azonban Felsőegyiptomban Tanis fővárosában az egyiptomi pharaók utódai uralmon maradtak.

Kr. e. 1187. és 945. évek között Egyiptomban a XXI. uralkodócsalád került az uralomra, melynek 7 királya 112 évig uralkodott. Ez alatt az idő alatt a phoeníciaiak, vagy főnhunok tekintélyes tengeri hatalomra tettek szert. A kettészakadt, legyengült Egyiptom békében akart élni. Ezekből az időkben nem maradt fenn semmi nagyobb történelmi fontossággal bíró feljegyzés és csak a Bibliában találunk utalásokat erre a korra.

H. G. Wells, "A világtörténet alapvonalai" című könyve 151. oldalán írja: — "Nem igen foglalkozhatunk e helyütt a biblia eredetének különféle elméletével, annyit azonban köznapi józan ésszel is megállapíthatunk, — talán még inkább, mint tudós kutatásokkal — hogy Dávid és Salamon bibliai története alapján véve irreális és hazug.

Salamon csupán HIRAM-nak, a kereskedő királynak volt a segítő társa s a királysága nem egyéb, mint Egyiptom és Fönícia békéjének záloga. Jelentőségét túlnyomó részben Egyiptom időleges hanyatlásának köszönhetette." —

Salamon khabiru sheik volt és halálával véget ért a khabiru törzsek rövid dicsősége. Három évszázadon keresztül harcok, valószínű küzdelmek, fosztogatások, vérengzések és a khabiru törzsek vezetéséért folyó testvérgyilkosságok hosszú sorozata jellemezte ezeket az időkben. Barbár, torokmetsző emberek történelme ez. Ezekben az időkben még a Keiták és a Föníciaiak hatalma igen erős, de vészjósló csillag gyanánt ragyogott fel megegyeszer az Assyri nagyság utolsó időszaka.

Kr. e. 738-ban Tiglath Pileser, majd utóda Shalmanaser választatott hadiútjuknak Rétenut és azon keresztül vonultak fel Egyiptom ellen. Rétenu Assyri fennhatóság alá került.

Második Sargon (Kr. e. 722 - 705) Kr. e. 722-ben feldúlta Rétenut és Jeruzsálemet felégette. Második Sargon Ninivéhbe fog-

ságba vitette Rétenuban legyőzött khabiruk egy részét. Most semmisültek meg: Árpád, Kálnó és Khálmán királyvárosok, melynek lakói nem khabiruk, hanem turáni ősszittyák voltak.

Kr. e. 717-ben Sargon csapatai rátörtek a Keitákra és fővárosukat CHARCAMIST, felgyújtották és földig lerombolták.

Második Sargon megsemmisítette a Keita birodalmat. A harcok folyamán a lakosság menekült, amerre bírt. Egy részük a Kaukázus vidékén, másik részük a Boszporus tengerszoros környékén keresett menedéket. A Phoeníciaiak távol tartották magukat a küzdelemtől és magukat önként alávetették az Assyri uralomnak, ezáltal állami életüket még néhány évszázaddal meghosszabbították.

Második Sargon hadjárata elől menekülő lakosság a Kaukázus környékét túlnépesítette. Egyik magyarfajú, turáni ősszittyahun nép a másikat szorította ki régi lakóhelyéről. A Kaukázus, a Fekete-tenger és a Káspi-tenger közötti terület lakossága mozgásba jött és a mai Ukrajna felé löködött. Ugyanezekben az időkben Kína északi felében is testvérharcok dúltak (Hsiung-nuk, távolkeleti hunok) és Észak-Kína turáni, ősszittyahun lakossága Belső-ázsia területére sodródott. és onnan Ukrajna felé vándorolt. A mai Ukrajna területén azokban az időkben a turáni, ősszittyahunok, vagy királyi szittyáknak volt a birodalma, ahol a kőből épített városaik körül jól megművelt szántóföldek és gondozott legelők váltakoztak egymás után. Ukrajna területére sodródott testvér népeket a királyi szittyák Európa felé szorították és kezdetét vette a Kr. e. VII. évszázad népvándorlása, amikor a magyarfajú népek újból elárasztották őseik szülőföldjeit a Kárpátmedencétől az Atlanti óceánig.

*

*

*

Második Sargon halála után Sennacherib (Kr. e. 705 - 681), Eserhaddon (Kr. e. 681 - 669) és Assur-bani-pal az utolsó assziri király (Kr. e. 669 - 626) még fenn tudták tartani az egyre hanyatló assziri birodalom egységét.

Assur-bani-pal halála után Babiloniában Nabopolassar káld herceg szerezte meg a hatalmat és Babiloniát függetlenítette Assziriától.

Kr. e. 612-ben a Tigris és Euphrates vidéke egy új történelmi korszak színtere volt. A Kaukázus vidékének népei szövetségbe léptek az elhatalmasodott médekkel és egyesülve rátörtek Ninivére és földig lerombolták.

Niniveh pusztulásakor az assziri hadsereg Egyiptomba menekült és ott keresett menedéket. Egyiptom assziri vazális állam volt,

melyet még Sennacherib fia Eserhaddon hódított meg. Második Necho egyiptomi pharaó, aki Kr. e. 610-ben foglalta el a trónt csak az asszirok által megtűrt bábkirály szerepét töltötte be, de most megélte, hogy a megalázott, egykor hatalmas Egyiptom újból talpra álljon és az ideiglenes urainak az assziroknak legyen a védelmezője.

Második Necho az asszirok védelmére harcba szállt a menekülő asszír csapatokat üldöző turáni szittyákkal. A szittyá csapatok szétverték Necho hadseregét és megszállták a Nilus deltavidékét. Azonban egy ismeretlen járványos betegség tört ki közöttük és megtizedelve kénytelenek voltak Egyiptomot kiüríteni és Rétenuba visszavonulni. Az Egyiptomból visszavonuló szittyák egyrésze Rétenuban, a mai Palesztina területén letelepedett és Galilea vidékén a Tábor hegy alján egy várost alapított, melyet a görögök SCYT-HOPOLIS-nak neveztek el. Erről a nagy eseményről a nagy görög történész Herodotus is megemlékezett.

Második Necho a szittyák visszavonulása után betört csapataival Rétenuba és annak nagy részét elfoglalta. Kr. e. 600-ban Rétenu khabiru népe az időközben megszűnt asszír uralom alól Egyiptom uralma alá került.

Második Necho a kezdeti sikereken felbuzdulva az Euphrates folyóig tört, de ott az új babiloni káld hadseregtől döntő vereséget szenvedett.

Új Babilonia uralkodója Nabopolassar fia Nebuchadrezzar (Kr. e. 604) Rétenuból kiűzte az egyiptomiakat és Rétenu khabiru népet, akik sejkjeik vezetése alatt éltek uralma alá hajtotta. Nebuchadrezzar a khabiru sejkek fölé egymás után három bábkirályt nevezett ki, akik ellen a khabiru sejkek egyiptomból kértek segítséget.

Második Nebuchadrezzar Kr. e. 588-ban felszámolta a khabiru tűzfészket és az örökké marakodó, összeférhetetlen khabiru népet Babiloniába telepítette át.

Nebuchadrezzar Kr. e. 562-ben meghalt, halála után hét évig nem volt betöltve Babilon trónja, hanem a papság kormányozta a népet. Kr. e. 555-ben Nabodinus káld herceg foglalta el a trónt.

Babilon az új káld királyság alatt hatalmas várossá fejlődött. A papság befolyására óriási templomokat építettek. Babilonban 53 nagy templomot, 55 marduk kápolnát, 300 különböző földi isten és 600 egyéb istenség számára is építettek kápolnákat.

Nabonidus a turáni, összittyá eredetű uralkodó nagyvonalú tervekkel fogott hozzá a birodalom újjászervezéséhez, azonban a

politikához nem értett. Régészeti kutatásokat végeztetett és valószínűleg hitújító is volt, mert templomokat építtetett és rendezett be, megpróbálta egységesíteni Babilonia elfajuló vallását és BEL-MARDUK ŐSI NAPISTEN templomába telepíttette át a különböző helyi istenségeket. Kétségtelenül fölismerte, hogy birodalmát mennyire meggyengítette és szétszaggatta a sok egymással vetélkedő vallás. Azonban az események sebes rohanása elsodorta, elseperte terveit. Nabonidus újításai nyilván felébresztették Bel papjainak a gyanúját és ellenséges érzelmeit úgyannyira, hogy ellene fordultak és a perzsákkal szövetkeztek. A romlott erkölcsű, hazaáruló és képmutató papság szövetkezett még az oda áttelepített khabiru népséggel is és azok segítségével elősegítették, hogy a perzsák harc nélkül keríthették Babilon városát a hatalmukba.

Cyrus a perzsa király hatalmába kerítette Babilont, foglyul ejtette Nabonidust és a Bel templomai elé őrségeket állíttatott, amelyek védelme alatt a papság zavartalanul folytathatta istentiszteleteit.

Cyrus Bel-Marduk áldásával alapozta meg babiloni uralmát és a papság maradi hajlandóságát kielégítette azzal, hogy a helyi istenségek szobrai vissza vitette templomaiba és a Rétenuból Babilonba telepített khabirukat Kr. e. 538-ban szabadútra bocsátotta.

Eduard Dujardin, "The Source of the Christian Tradition" Londonban kiadott könyve 21. oldalán azt állítja, hogy a khabiruk, vagyis a zsidó vallás megalapítói nem voltak fogságban, hanem csak áttelepítve Babilonba.

* * *

Cyrus Kr. e. 538-ban vonult be Babilonba. A babiloni papság azonban időközben rájött arra, hogy túlságosan nagy árat fizetett az istentiszteletek megszakíthatatlan folytatásáért, de megtanulta azt is, hogy okosabb lett volna megbarátkozni Nabonidus hitújító elveivel, de már késő volt.

Kr. e. 521-ben a babiloni papság fellázadt a perzsák ellen. Cyrus a lázadást leverte, majd Cambyzes és utána Első Dárius perzsa királyok uralma következett. Első Dárius (Kr. e. 522-486) uralma alatt újból kitört a lázadás, a perzsák a felkelést vérbe fojtották és Babilont elrombolták.

Első Dárius óriási birodalmat szervezett, de még nagyobb terveket is végre akart hajtani, azonban ebben megakadályozták a birodalma határainál élő turáni, összittyá őslakók. Első Dárius meg akarta semmisíteni a szittyák hatalmát, de óvatosan fogott hozzá terveinek megvalósításához, mert szemei előtt lebegett Cyrus elő-

dének a balsorsa, akit Tomori (Tomoris) szittyá királynő koncoltatott fel seregével együtt.

Első Dárius csapataival nem tudott áthatolni a Kaukázus hegy-szorosain és nem tudta leverni az Aral tó és a Káspi-tenger keleti partvidékénél élő szittyá népeket sem, azért elhatározta, hogy Európa felől fogja megtámadni és megsemmisíteni őket.

Első Dárius egy görög származású orvosától kapott biztatást. A görög orvos arra biztatta Dáriust, hogy Görögországot foglalja el és azon keresztül indítson támadást a szittyák ellen.

Első Dárius hadserege SUSA-ból (SHUSHUN) indult el. A Boszporus tengersizos felett az ázsiai "ion görögök" hajóhidat vertek. A perzsa csapatok a hajóhidon keltek át Európába. A csapatok átvonulása után a görögök a hajóhidat szétszedték és hajóikkal felvitorláztak a Duna torkolatához, majd a torkolattól két napi járóföldre a Dunán a görögök partra szálltak és bevárták Első Dárius seregét. Amikor a perzsa csapatok a Dunához érkeztek a görögök hajóhidat vertek a folyón, melyen a hedsereg átkelt.

A királyi szittyák már várták a görög sereget, de nem bocsátkoztak nyílt harcba, hanem mindig kitértek az összecsapás elől. Első Dárius hadjárata egy kínos és reménytelen üldözéssé sorvadt a mozgékonyabb ellenség nyomában. A szittyák betemették a kuttakat, fölperzselték a legelőket és az erdőket, lovasaik éjjel-nappal a nagy perzsa sereg körül ólálkodtak. A perzsa sereg túlnyomó többségben gyalogosokból állt. A szittyák nem engedték a perzsákat élelmet és takarmányt gyűjteni, mert a tábortól eltávolodókat leöldösték. Közben a szittyák tárgyalásba bocsátkoztak a Duna partján táborozó görögökkel és rá akarták venni őket, hogy szedjék fel a hajóhidat és hagyják cserben Dáriust. Azonban a görögök Dárius iránti hűsége rendíthetetlennek bizonyult. A sok nélkülözés és az eredmény nélküli fáradságos előrenyomulás megtörte a perzsa hadsereget. Első Dárius sokezer embert vesztett, fölélte készleteit és közben ráeszmélt arra, hogyha tovább folytatja az előrenyomulást a teljes pusztulásba rohan. Hogy elkerülje a vereséget, fölálodta a sebesülteket és a betegeket, elhitette velük, hogy éjjeli támadásra indul s ezzel az ürüggyel csapataival éjnek idején kilopózott a táborból és a Duna felé szökött. Csak másnap reggel tudták meg a táborban maradottak, hogy Dárius megszökött és cserben hagyta őket. A szittyák bármennyire is éberek voltak mégis az éjszakában elszalasztották Dárius szökő csapatát.

Első Dárius közben rájött arra, hogy tévedést követett el, akkor amikor a szittyákat megtámadta és hogy kiköszörülje a tekintélyén esett csorbát, a gyengébbeknek vélt Görögországot támadta meg.

A nagy perzsa történelem, amely Kr. e. 559-ben Cyrus állama-lapításával vette kezdetét, 229 évvel később Harmadik Dárius halálával véget is ért. Nagy Sándor makedon és görög király a perzsa uralom megtörésére indulva Kr. e. 333-ban Granique-nél, 332-ben Issus-nál, 331-ben pedig Arbélánál döntő csatát nyert Harmadik Dárius csapatai fölött. Nagy Sándor egész Perzsiát elfoglalta és az Indus folyóig előretört, de Kr. e. 323-ban 33 éves korában hirtelen megbetegedett és meghalt.

Nagy Sándor halála után egyik tábornoka Seleucus ragadta kezébe a hatalmat és Szíriában királyságot alapított. Seleucus megszerezte Perzsiát is, de az ottani uralma nem volt tartós. Trónviszály tört ki a Seleucida királyi házban, amit egy polgárháború követett. A perzsiai makedon tisztviselők elpártoltak az anyaországtól és függetleníteni akarták magukat. Seleucus seregével Perzsiába rohant, hogy a felkelést leverje. Azonban az Aral tó vidékén élő turáni szittyák Kr. e. 255-ben központi hazájukból Perzsiába rontottak és az idegen elnyomás alatt élő vértestvéreiket felszabadították úgy a perzsa, mint a makedon elnyomás alól és megvetették az alapjait az újabb turáni, szittyá birodalomnak, amely Kr. után 226-ig fennmaradt.

A turáni szittyá - hun népek Kr. e. 255-ben alapított hazájukat a történelemben PARTHUS birodalomnak nevezik. Nevük annyit jelent PÁRTOSOK, ELPÁRTOLTAK. Főnökeik egyike Arsace hatalmas királyságot alapított és hatalmukat a rómaiak sohasem tudták megtörni.

*

*

*

A KHABIRUK ÉS A BIBLIA

Zajti Ferenc, "Magyar Évezredek" című könyve 233. oldalán írja: — "Önkéntelenül felvetődik a kérdés, hogy szükséges-e a magyar őstörténet feltárásával kapcsolatban a zsidókérdés problémájával behatóbban foglalkozni. Hogy volt-e egyáltalán a magyarságnak, illetve a magyar fajta törzscsoportjainak találkozása a szemita zsidósággal? — Feleletünk; Igenis volt.

Salamon anyja, Dávid felesége hettita - szittyá nő volt. Első férjét a hettita vezért megölette Dávid, hogy hozzájusson annak feleségéhez." —

Tápay-Szabó László, "Az emberiség története", Budapest. Könyve 9-ik oldalán írja:

— "2. A zsidók és elődeik. — Genealógia. A legrégebbi rendszer történelem a biblia, mely "HIÁNYTALANUL" elmondja le-

galább a zsidók történetét, Ádám apánktól kezdve Jézus ideéig, azaz a keresztény időszámítás kezdetéig. Bár lehetetlen a Biblia történeti elbeszéléseit ellenőrizni, körülbelül Ábrahám idejétől kezdve ezek az elbeszélések tényleg történelemnek nevezhetők. A Biblia az első emberpárnak három fiát említi: Kaint, Ábelt és Szetet. Ábelnek, kit Kain megölt, nem maradtak gyermekei. Kain utódai bizonytalanok, hét nemzedéken át felsorolja a Biblia, de a nevek jobbára azonosak Szet utódainak neveivel. Kainnak is Szetnek is van Lamek nevű utóda, ennek fiai Kain vonalán: Jábel, Jubal és Tubalkain, Szet vonalán Noé. Noé idejében volt a vízözön. Noé fiai: Sem, Kám és Jáfet. Semtől származnak a szemita népek, Khámtól a khámiták (feketebőrűek), Jáfettől az indo-európai és ural-altai népek. Az emberi nemnek ilyen leszármaztatása egyszerű, könnyen áttekinthető, bár sok tekintetben hiányos. Mózes I. könyvének 10. fejezetében elsorolja Noé leszármazottjait, a Vízözöntől a bábeli nyelvezavarig. De Bábel nélkül is elég nagy lehetett már a nyelvezavar, a Noé ivadékok oly sok nemzetséget alapítottak.” —

21. oldal. Főnicia és Kárhagó, — KHÁMITÁK? — A Biblia szerint Khám fiától, Khánaántól tizenegy néptörzs származott: Izrael népe Józua és utódainak vezetése alatt ezektől vette el az IGÉRET FÖLDJÉT, a tejjel-mézzel folyó Kánaánt. Khánaán fiai: Szidon, Heteus, Jebuzeus, Amorreus, Gergezeus, Heveus, Szineus, Aradius, Arákeus és Szamareus törzse kétségtelenül része volt a főniciai népnek. A főniciaiak a Jordán folyó és a tengerpart között telepedtek le. Érkezésük alkalmával ez már lakott föld volt. A Szentírás itt régibb lakosoknak említ számos népet: Raraim, Comcomin, Cucim, Enakim, stb. Ezek mind SEMITÁK LEHETTEK. Ha a hódító főniciaiak bevándorlásuk előtt khámi nyelven beszéltek is, az őslakóktól eltanulhatták a SÉMI NYELVEKET. Az első időkben kiválóan harcos nép volt ez, mellyel Izrael fiai nem örömezt harcoltak. Kultúrájuk sokkal magasabb volt, mint az izraelitáké, földművelők is voltak, szőlőt termeltek, számos várost építettek, kőfallal és kapukkal, olajligeteket ültettek s mindenütt bőségesen voltak kútjaik. Kereskedelmük nagyon fejlett volt s gazdagodásukkal együtt emelkedett kultúrájuk is. Hogy Európa legrégebbi népei tőlük tanultak írni, az köztudomású. Izraelnek nagyon sok baja volt Főnicia népével, mert ez bálványimádó és nagyon erkölcstelen volt.” —

De most nézzük meg az érem másik oldalát is, mivel azt állítják, hogy AZ EGY ISTEN és az EMBERISÉG TÖRTÉNETÉ-

BEN Izrael népének a legnagyobb a jelentősége, mert ez volt az egyetlen nép, mely Istenben hitt és ennek alapján olyan erkölcsi törvényeket állapított meg, melyek a mai (nyugati) civilizációnak is alapjai.

Vegyük kezünkbe most MÓZES KÖNYVEIT, mit mondanak ők a saját nemzeti hőseikről és népükről? Az emberi nem ismert történetében minden nemzet saját hősköltészetében, mythoszában önmagát festette le, a saját nemzeti hőseinek jellemrajzában a saját ideáljait örököltette meg, amit a saját erkölcsi felfogása szerint nagyszerűnek, követésre méltónak tekintett.

Tordai és literáti Vágó Pál dr., “Himmler Márton és a szeke-rebe fogott gojok” című 1959-ben kiadott könyvecskéjében írja: a 6-ik oldalon:

— “Kezdjük tehát történelmi sorrendben a legelső nemzeti nagyság, a nemzetségalapító jeles Ábrahám atyával, akinek SZENT MAGJABÓL származtatja magát Izrael minden igaz fia. — E jeles hőst a történelem vitathatatlanul a POLITIKAI PROSTITUCIO feltalálójának érdemével tüntetheti ki, aki nemzetségalapító pályafutását tisztességtudó ÓSEINK UR VÁROSABÓL történt kiutasítás után azzal kezdte, hogy feleségével egyetértve Odysseája folyamán feleségét sorozatosan árusítja ki jó pénzért és végül is ily módon szerzett letelepedési engedélyért.

Ez nemdebar a honfoglalásnak olyan speciális hőstette, melyet egyetlen nép sem jegyezhet fel szentkönyveiben, az UR VÁLASZTOTT NÉPÉNEK kivételével. Mert az ilyesmin a jó öreg HOMEROS is elpirult volna, habár ennek az istenei sem éltek kifogástalan polgári erkölcsök szerint, — mindamellett hazatérő hőse, ODYSSEUS a 20 éven át hűséges felesége mellett legyeskedő vendégeit sorozatosan nyilazza le. Persze az ilyen “NYILAS KI-LENGÉS” nem illik a XX. század haladó erkölcsiéhez, jobban illelenek ahhoz a hollywoodi házassági botrányok és a női karrier minősítését képező szépségversenyek, melyek klasszikus formáját a honalapító Ábrahám története adja.

Meg vagyunk pedig e tanulságos történet írva “Mózes I. könyvének 12. részében a 11. verstől a 17. versig. Halgassátok méltó csodálkozással.

Lásd: — “SZENT BIBLIA”, Károli Gáspár fordítása. Budapest, 1951. kiadás 14. oldala.

11. vers. — “És lőn mikor közel vala, hogy bemenjenek Egyiptomba, monda feleségének Szárainak: Ímé tudom, hogy szép ábrázatú asszony vagy.

13. vers. Mond azért, kérlek, hogy húgom vagy; hogy jól legyen

dolgom miatta, s életben maradjak te éretted.

15. vers. Mikor meglátták őt a Faraó főemberei, magasztalták a Faraó előtt és elvivék az asszonyt a Faraó udvarába.

16. vers. És jól lőn érette Ábrámmal, és valának juhái, őkrei, szamarai, szolgálai, nőstényszamarai és tevéi.

17. vers. De megveré az Úr a Faraót és az ő házát nagy csapásokkal, Száraiért, Ábrám feleségéért.

Ezekután a Faraó kérdőre vonja Ábrahámot, mondván: — "Miért míveltetted ezt velem? Miért nem mondtad meg énnékem, hogy ez néked feleséged? ... Most már imhol a te feleséged, vedd magadhoz és menj el. És azután: — "És parancsola felőle a Faraó némely embereknek, akik elbocsáták őtet és az ő feleségét, és mindenét amiye vala. 18., 19. és 20. versek.

Röviden: Amikor a Nagyúr rájött, hogy Ábrahám a saját feleségét adta el anyagi előnyökért, úri gesztussal meghagyja ugyan szerzeményében, de a szédelgő házaspárt rövid úton karhatalommal segíti át országhatárán túlra.

Innen ballag tehát a vén honatya tovább, mígnem GERÁR ORSZÁGÁBA kerül ABIMELEK KIRÁLYSÁGBA. — Írva vagyon az ott történekről, ugyancsak Mózes I. Könyvének 20-ik részében a következő, — hallgassátok mégnagyobb csodálkozással:

1. vers. — "És elköltözék onnan Ábrahám a déli tartományba ... és tartózkodék Gerárban.

2. vers. És monda Ábrahám Sáráról az ő feleségéről: Én húgom ő. Elkülde azért Abimélek Gerárnak királya és elvitetvé Sárát.

3. vers. De Isten Abimélekhez jöve éjjeli álmában és monda neki: Ímé meghalsz az asszonyért, akit elvettél, holott férjnél van.

4. vers. Abimélek ... mondá: Uram, az ártatlan népet is megöld-éd?

5. vers. Avagy nem ő mondotta -é nékem: én húgom ő; s ez is azt mondotta: én bátyám ő. Szívem ártatlanságában és kezeim tisztaságában cselekedtem ezt.

9. vers. És hivatá Abimélek Ábrahámot és monda neki. Mit cselekedtél mi velünk? És mit vétettem te ellened, hogy én reám és az én országomra ilyen nagy bűnt hoztál.

De nem hiába volt Ábrahám az ügyvédi szofisztika őse is, azaz védekezik, hogy Sára neki unokatestvére, tehát egyúttal nővére is, azután hirtelen átszap a SZEGÉNY, SZÁNALOMKELTŐ ÜLDÖZÖTT ZSIDÓVÁ, amidőn ezeket mondja:

13. vers. És lőn hogy amikor kibújdostata engem az Isten az én atyámnak házából, azt mondtam neki (t. i. Sárának.) Ilyen kegyességet cselekedjél én velem, mindenütt valahová megyünk, azt mond-

jad én felőlem; én bátyám ez.

Ennek az alvilági ponyvaregénybe illő históriának a vége aztán az, hogy Abimélek szíve annyira megesik ezen a balsorson, hogy e kitűnő ÓSZÖVETSÉGI UNO DIPLOMATÁT Sára előtt ezer ezüstpénzzel, juhokkal, ökrökkel és szolgálakkal ajándékozza meg és kijelenti: Íme előtted az országom, ahol teneked jónak tetszik, ott lakjál." —

Az ószövetségi honfoglalás lényege tehát az, hogy az Ur városából kiutasított Ábrahám feleségével összebeszélve vándorútján énnék bájaiból él és végül is ily módon kap végleges letelepedési engedélyt, vagyis ilyen jellemző módon — "FOGLAL HONT" —. Az pedig jóérzésű ember előtt egyenes istenkáromlás számba megy, ha ezt a csalást és prostitúció tényálladékok többszörösen kimerítő tisztességtelen kalandot a zsidóság nemzeti Istene egy perverz morál hazugdicsfénnel leplezi, amidőn ez a zsidó Isten a becsapott és tisztességtudó Faraót és Abiméleket fenyegeti meg Ábrahám gazsága miatt, akit ahelyett hogy jól képenvágná, még meg is jutalmaz. Dióhéjban benne van ennek a népnek az erkölcsi korlát és méltányosság minden mértékét túllépő prepotenciája: az ő szabadsága korlátlan; bármilyen becsstelen is az, amit tesz, azt az ő saját képére és hasonlatosságára alkotott nemzeti istene szentesíti. Ugyanez az Isten ezzel szemben megbünteti az ő becsstelenségének jóhiszemű áldozatait.

Az pedig, amit ugyanezen történet másik hőse, LÓT — ÁBRAHÁM fivére — művel, már nehezen bírja el a nyomdafestéket. E történetnek a gyermekmeséből ismeretes és lényegtelen fejezete szerint ez a kitűnő hitsorsos SODOMÁBAN telepszik meg. Ez a város azonban oly reménytelenül romlott — mondják ők —, hogy Izrael Istene, aki csak a mások romlottságán háborodik fel — megjelenik Ábrahám előtt, ezt figyelmezteti, hogy a várost el fogja pusztítani. Ábrahám erre a zsidó istennel szakszerű alkudozásba kezd és az 50 igazat, akikért az Úr a várost kímélni hajlandó, lealkudja 10-re. A sodomaiak csak azért nem állítottak szobrot Ábrahám dicsőségére ezért, mert állítólag ennyi sem akadt a bűnös városban, mire az Úr az egyetlen erényes Lótot feleségével és két lányával együtt kiment a földalatti lángok martalékává lett Sodomából. Lót feleségét ugyan útközben az a baleset éri, hogy az angyal intelme ellenére hátra kíváncsiskodik és ezért sóbálvánnyá lesz, de Lót két lányával szerencsésen elmenekül. Czór hegyének barlangjába és ott élnek, ha meg nem haltak. Ennyi a hegyének barlangjába és ott élnek, ha meg nem haltak. Ennyi a gyermekeknek való mese, amiből azonban kimaradt az örök Izrael fennmaradása tekintetében lényeges rész.

A sodomai rendészet ugyanis gyanút fogott, hogy két idegen "ANGYAL" hatósági engedély nélkül tanakszik Lót házában. A sodomaiak ezért fenyegető tömegtüntetést rendeznek (mint napainkban is szokásos) a ház előtt, ámde Lót már 5000 évvel ezelőtt haladószelemű bölcs férfiú volt, értelmetlen dolognak tartotta azt a romantikus hősködést, amellyel később BUDAPEST ANTISZEMITA VÉDŐI húszszoros túlerő ellen védték lányaikat és asszonyaikat, hanem koegzisztenciális alapon sebtében felajánlja két lányát, mondván: — "Íme van két lányom, akik még nem ismeretek férfit, kihozom azokat és cselekedjetekek velük, amint nektek tetszik" — Mózes I. 19. rész 8-ik vers.

Az erkölcstelen sodomaiak azonban tapintatlan módon visszautasítják a lovagias ajánlatot és politikai elveikhez ragaszkodva beakarják törni Lót kapuját. Szerencsére a két angyal vaksötétségbe burkolja az ostromlókat olyannyira, hogy azok a kaput többé nem találván, távoznak. A két angyal aztán másnap karon ragadja Sodoma egyetlen erkölcsös polgárát, Lótot és a többi erkölcstelen halandó tűzhalála elől kimentti a nemes családot.

Mint említettük Lót már csak két lányával húzódik meg a Czorhegyi barlangban. Itt aztán a két ifjú hölgynek nemzETFenn-tartó becsvágya támad, de mivelhogy az írás mondja, megállapodnak abban, hogy "NINCSEN A FÖLDÖN FÉRFI, AKI BEJÖHETNE HOZZÁNK AZ

EGÉSZ FÖLD SZOKÁSA SZERINT", az első éjszaka az egyik leányzó itatja le apját, "HOGY TÁMASZSZUNK MAGOT A MI APÁNKTÓL" és ugyanezt teszi a következő éjszaka a másik. (Mózes I. 19-31) — "ÉS TEHERBE ESÉNEK LÓT LEÁNYAI APJUKTÓL". —

Ebből a rendes családból sarjadozott JÁKOB, aki ÉZSAU maszkjában becsapva saját édesapját az örökségért — na és aztán a legnagyobb, és legdicsebb hős, a DOVED!

Galilea és Juda között már IV. Szalmanaszár betörése előtt és azután is úgy kulturális, mint a két különböző faj jelleméből származó ellentét állott fenn. A tulajdonképpen zsidók (a biblia szerint) judabeliek voltak, míg a galileaiak számos őstörténész és bibliakutató egybenhangzó megállapítása szerint SZUMIR Kr. e. 1800 táján bekövetkezett összeomlása utáni KÁLDI EMIGRÁCIÓ leszármazottai. Ez az ellentét már Dávid idejében is háborús összeütközésekre vezetett közöttük és Judeának Galilea iránti ez a gyűlölete követte a MEGVÁLTÓT is a keresztfáig.

Saul volt az első és valóságos nemzeti hőse az eredeti Izraelitáknak és a néven egyedül Galilea ős-hébereit kellene megjelöl-

nünk.

Egyszerű pásztorfiúból lett igazi király, hadvezér és hős volt egyszemélyben. Megvédte Judeát a filiszteusok rablóhadjárataitól, a csatában az első sorban harcolt fiaival és germán legendák hősei módjára a kardjába dőlt a GILBOA melletti elvesztett döntő ütközet után.

Kortársában, DÁVID-ban hiába keresünk ilyen jellemvonásokat. A fejlett sajtótechnikával átírt írás csak a közte és a filiszteus Góliát között lefolyt párbajt állította az utókor reflektorfényébe. Szeretik ezzel szemben elhallgatni a hősiesség valószínűségét kellemetlenül cáfoló tény, hogy Absalom lázadásakor sírva menekül Jeruzsálemből s házának őrizetét TÍZ AGYASÁRA bízta. — (Sámuel II. 15. 14. 16. 30.) —

A csatákban személyesen nem vesz részt, ezt a veszedelmes mesterséget zsoldosaira bízta. Amikor, azonban Rabbah városának bevételéről értesül, szabályszerű ÁVO-s hősként ott terem, a város lakóit kettéfűrészelteti, fejszével szétapríttatja és tégláégető kemenékekben — "ELGÁZOSÍTTATJA". (Sámuel II. 12-31).

Legvitézebb hadvezérét a hittita Uriást (Óriást) fondorlatosan agyonvereti oly módon, hogy megvesztegetett alvezérei magára hagyják az ütközetben. Tette pedig ezt azért, mert időközben Uriás szép feleségét a fürdő Betsabét (Csabalányt) háza tetejéről meglelvén ezt elcsábítja. — Sám. II. 110. — Zsoldosaival kiraboltatja saját alattvalóit. — Sám. 1-27-10) — Nabal hirtelen meghal, amikor ennek feleségére szemet vet. — (Sam. II. 21.) —

Ez a történelemi Dávid, akinek jelleme felsorolt tetteiben sötétlik előttünk. Ez tehát dióhéjban az "Ő hőseik arcképcsarnoka", amely természetesen korántsem teljes. Ezekben a történetekben nem az a nevezetes, hogy ilyesmi előfordulhatott — hitvány ember minden nép történetében akad — az azonban egyedülálló a nemzetek történetében, hogy akad egy nép, amely pontosan ezeket a SILÁNY ALAKOKT — akik emlékét minden egészséges erkölcsű nép igyekezett volna a feledésbe burkolni — emeli vallási kultuszának eszményei közé. A zsidó klerikalizmus érdeme ez, amely ezeket a nemzetalapító gyöngyszemeket adta tovább egy PERVERZ KEGYELETTTEL nemzedékről nemzedékre.

De ha a világ történetében egyedülálló a zsidó erkölcstelen perverziója, ugyanannyira páratlan ez a GÓJ EGYÜGYÜSÉG is, amidőn egy lelkében átültetett idegen fetisimádat szuggeszciójában vakon megy el a nyilvánvaló tény mellett, hogy szellemi leigázása azzal kezdődött, hogy a saját erkölcsi felfogásával egyező KRISZTUSIDEÁL helyett — vagy azzal egyidejűleg — fejet hajt egy

prepotens zsidó Isten előtt.

Jegyzet.

Eduard Dujardin

— "The Source of the Christian Tradition" —

— (Critical history of ancient judaism.) —

London, 1911. (Watts & Co.) 4. oldal.

— "First bandit, then chief of tribes, David was a succesful adventurer, who held his power by force and ability." —

A MEGVÁLTÓ isteni előrelátással figyelmeztetett, mondván: — "Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok: mert megkerülittek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek" —. Megjövendölve ezzel a XX. század zsidó szellemének világuralmát — "és ha azzá lett a gyehenna fiává teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál." — (Máté 23-ik rész 15. verse.) —

*

*

*

A történészek ma kétségbe vonják a Biblia állításait és kiártnak tartják, hogy Ábrahám, ha létezését el is fogadjuk történelmi ténynek, valaha is Ur városában élt volna.

Mikor élt és ki volt Ábrahám? A bibliai ködös beszámolón kívül sehol, semmi nyom, amely utat mutathatna.

Werner Keller, "The Bible as History", Londonban 1957-ben kiadott könyve 47. oldalán írja: — "Ur kijött az árnyékos múltból és mint Szumiria fővárosa, egyike volt Mezopotámia legrégibb civilizációinak. Ahogyan tudjuk a Szumirok nem voltak SZEMITÁK, mint a ZSIDÓK. Mikor a szemita nomádok nagy inváziója kiözönlött az ARAB SIVATAGBÓL, kb. Kr.e. 2000 körül az első találkozásuk délen UR terjedelmes ültetvényeivel, házaival és csatornáival volt. Lehetséges, hogy némely visszaemlékezés erre a nagy útra és a TERMÉKENY FÉLHOLD által betakart területen fekvő UR városa eredményezte azt, amit a Bibliában említenek.

Gondos kutatás, különösképpen ásások, amelyek az utolsó évtizedekben voltak majdnem teljesen biztosra teszik, hogy ÁBRAHÁM sohasem lehetett a SZUMIR FŐVÁROS polgára. Ez mind ellenkezik az ÓTESTAMENTUMI LEÍRÁSOKKA, amelyek a pátriárkák életéről szólnak: Ábrahám sátorban lakott, nyájával legelőről - legelőre, kútról - kútra vándorolt. Ábrahám nem egy nagy város polgárának az életét élte, mert úgy élt, mint egy jellegzetes NOMÁD." —

Ezeket a megállapításokat korunk komoly történetírói megcá-

folni nem tudják. A zsidó történészek lázas buzgalommal keresik az ősokeket, nagy ősi kultúrnépekkel akarják őseiket azonosítani. Azonban bármilyen nagy is az igyekezetük kénytelenek az igazságot bevallani. Zsidó ősnép nem volt, sohasem létezett, de létezett egy sivatagi, torokelmező rabló csoport, amelyről a történelem be is számol és amely népet a zsidóság saját őseinek sajátította ki.

Mivel a történelmi igazságot keressük, szigorúan tárgyilagosak akarunk maradni és ezért csak zsidó történetírók eddig megjelent munkáiból idézve próbáljuk felfedni a nagyon is elködösített igazságot.

Harry M. Orlinsky, Hebrew Union College — Jewish Institute of Religion tanára "ANCIENT ISRAEL" New Yorkban kiadott könyve 17-ik oldalán írja:

— "A zsidók kezdetei és a Habiru. — Ennek az időpontnak az ethnikai mozgalmait, az a csoport, amelyből végül a bibliai zsidók megjelentek a leírt történelmi időkben folytak le. Kb. Kr. e. a 20-ik századtól a 12-ik századig egy népcsoport jelenik meg a közelkeleti írásokban. Ezeket HABIRU, vagy HAPIRU-nak nevezték és ezekkel vonatkozásban van a "SA. GAZ és APIRU" név. Sem az eredeti formái, sem az értelme ezeknek a neveknek nincsen meghatározva. Ezek az írások Mezopotámiából, Kisázsziából, Szíriából, Palesztinából és Egyiptomból erednek.

Amennyiben meg lehet állapítani ezekből a korlátolt, elszórt és hiányos adatokból, úgy látszik, hogy kb. kétezer évvel Kr.e. merült fel a HABIRU elnevezés, amelyet több meg nem állapított emberi csoportra SZEMITÁKRA és NEM SZEMITÁKRA, de főleg az előbbiekre alkalmazták. Ezek a népcsoportok, mint fél-nomádok egyik helyről a másik helyre vándoroltak. Néha a saját állatállományukkal, néha mint tanult iparosok, mint kovácsok, zénészek stb. Mászor hirtelen lecsapásokat rendeztek a karavánokra és gyenge elszórt telepekre (mint sivatagi banditák), vagy pedig elszegődtek bizonyos időkre, pl. zsoldosoknak és mint magán, vagy állami szolgáknak." —

Harry M. Orlinsky írja, hogy a HAPIRU, HABIRU, SA. GAZ APIRU neveknek azért nincsen meghatározva. Most ha kezünkbe vesszük egy másik zsidó történetírónak a könyvét ott megtaláljuk ezeknek a felsorolt neveknek a pontos meghatározott értelmét.

Immanuel Velikovsky, "Ages in Chaos — volume I. From the Exodus to King Akhnaton" című könyvében írja:

— "The equation Habiru-Hebrew is till accepted by a large number of scholars: at the time when the el-Amarna letters íere

written the Israelite nomads of the desert were knocking at the gates of the land which they had come to conquer". —

— "225-ik oldal. — In the tablets by the vassal king of Jerusalem (UUSALIM) to the pharaoh, repeated mention is made of the "HABIRU", who threatened the land from the east of Jordan. In letters written from other places, there is no reference to Habiru, but an invasion of SA-GAZ-MESH (sa gaz is also read ideographically habatu and translated "CUTTHROATS", "PILLAGERS" is mentioned over and over again. With the help of various letters it has been established that HABIRU and SA-GAZ (habatu) were identical. In letters from Syria the approach of the king of Hatti to the slopes of the mountains of Lebanon was reported with terror." —

28i. oldal. "The king of Jerusalem pointed to the roving tribes penetrating from the wastes of Trans-Jordan and called them HABIRU. Habiru is derived from the "HEBREW ROOT HABER", a member of band, and habiru means "BANDIT", and is used for "COMPANIONS OF THIEVES" in Isaiah 1:23, "TROOPS OF ROBBERS" in Hosea 6:9, and "COMPANION OF DESTROYER" in Proverbs 28:24.

This meaning of the word "HABIRU" should have been suggested by the fact that SA-GAZ, which is translated "BANDIT", "CUTTHROATS", is interchanged with the term "HABIRU". The various theories about HABIRU (KHABIRU) of the el-Amarna letters — that is signifies "IVRI" (HEBREW), or "APIRU" (miners, or "AFIRU" (from the Babylonian region of Afiru) — are thus found to be without foundation." —

C. J. Gadd, "The Fall of Niniveh", Londonban 1923-ban kiadott könyvében írja: — "Habiru is also written with an ideogram signifying "CUTTHROATS". —

Sir Leonard Woolley, "Abraham" — Recent discoveries and Hebrew origins, című Londonban 1936-ban kiadott könyve 45-46 i. oldalain írja:

— "The philological arguments — that "HEBREW" and "HABIRU" are the same world." — P. 48. — "Syria and Palestine were being invaded by a warlike people called the HABIRI; they are classed with the Sutu or Aramaeans and the ideogram SA.GAZ, which in the letters is used as more or less equivalent to Habiri means "CUT-THROATS" or "BRIGANDS". —

SA.GAZ jelentése? "SA" a Szomosz napisten szójele és SA.GAZ, ebben az összetételben a zsidó tudósok megállapításai szerint "banditát, torokmetszőt" jelent, vagyis GAZ-PEOPLE, ma-

gyarul GAZ = EMBERT. A gaz szó ősi turáni szó, melynek a jelentése a mai magyar nyelvben is teljesen azonos, SZAMOS NAPISTEN GAZEMBEREIVEL.

*

*

*

Kiválasztott nép. — Istentől eredő megbízatást és Isteni küldetést sem teológiailag, sem történelmileg egy nép, vagy faj számára sem lehet kimutatni, írta Szelényi Imre ferences szerzetes a "Szumér - Magyar Rokonság, Östörténeti, Nyelvészeti, Archeológiai és Irodalmi tanulmánya", 13. oldalán.

Ellsworth Huntington, "Mainsprings of Civilization" című, New Yorkban, 1945-ben kiadott könyve 37-ik oldalán írja: — "A primitív emberek, általában minden kisebb csoport mendedáiban felsőbbrendűséget követelnek maguknak. A régi zsidók is hitték azt, hogy ők Isten választott népe voltak." —

Tordai és literáti dr. Vágó Pál a már idézett kis könyvecskéje 10-11-ik oldalain írja: — "De ha a világ történetében egyedül álló a zsidó erkölcstelen perverziója, úgyannyira páratlan ez a goj együgyűség is, midőn a lelkébe átültetett idegen fetisimát szuggeszciójában vakon megy el a tény mellett, hogy szellemi leigáztatása azzal kezdődött, hogy a saját erkölcsi felfogásával egyező KRISZTUSIDEÁL helyett — vagy azzal egyideűjleg — fejet hajt egy PREPOTENS ZSIDÓ ISTEN előtt, aki mindjárt első parancsában így rivall rá: — "Én vagyok az Úr, a te Istened... ne legyenek idegen isteneid én előttem". Akik e tíz parancsra hivatkoznak, rendszerint elmellőzik a parancs teljes szövegét. — "Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgálat házából"... Ez a parancs tehát egyedül és kizárólag azoknak szól, akik őseit kihozta Egyiptom földjéről, tehát egyedül és kizárólag a zsidóknak, ezek sajátos használatára készült nemzetei istene nevében. De valamint, hogy a kígyóméreg is — amelyhez zsidó tanhordozóit a MEGVÁLTÓ hasonlította — kis adagban is elégséges egy hatalmas szervezet elpusztítására, a NYUGATI CIVILIZÁCIÓ SZÉTHULLÁSA is a zsidó erkölcs beszivárgásával kezdődik. Már pedig a veszélyre maga a MEGVÁLTÓ isteni előrelátással figyelmeztetett, mondván: — "Jaj nektek képmutató írástudók." —

Felelősek a keresztény világ ezen megjövendőlt elzsidósodásért és hanyatlásért — amely szükségképpen vonja maga után a KERESZTÉNY VILÁGHATALOM összeomlását — elsősorban a krisztusi tan ápolására hívatott egyházaink. Ismerünk sok tiszteltre méltó keresztény papot, de nem látunk ezek között csak ke-

vés, valóban Krisztus követőit, aki Krisztus keresztjét vállalva, ennek bátorságával merne a saját felelősségének szemébe vágni a krisztusi szót: — "Ti az ördög atyától valók vagytok és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja." —

János 8-ik rész, 44-ik verse.

*

*

*

HATODIK FEJEZET

MAGYARFAJÚ NÉPEK TÖRTÉNELME Kr. e. 2000 -től Kr. u. 226 -ig

Nyugat- és Délnyugateurópától Iránig terjedő terület történelme. Párthusok és birodalmuk.

A történelem területe a történelmi felfedezések révén éppen úgy tágul, mint a földrajzi területe az utazások révén. A történelem terén semmiről sem szabad azt mondani, hogy SOHASEM FOGJUK MEGTUDNI. Az, ami nem veszett el, csak lappang valahol, tömérdek. A történelmi kutatás lényegileg nem más, mint adatgyűjtés; a történelemtudósok az általuk választott kisebb-nagyobb területen dolgoznak s az egész emberiség múltjára kiterjeszkedő munkák jobbára eddig csak iskolai célokra készültek.

Ma már tudjuk, hogy Isten a világot nem Kr. e. 4004-ben teremttette, mert megállapították, hogy az emberiség a történelmi idők előtt már évtizedezrek óta él. Eddig azt tartották, hogy általában minden ami TÖRTÉNELEM ELŐTTI (Prehistoria) kívül esik a történelem körén, azonban a tudományos fölfedezések a történelem előtti időket a történelem színvonalára emelték.

A legrégebb történeti elbeszélések már a népek vándorlásairól szólnak, s a helyéről kiszorított nép nem a pusztaságba, hanem egy másik nép területére ment. A vándorló népek nagyon sokszor olyan területeken telepedtek le, amely területnek még soha nem volt lakossága, de nagyon gyakran az is előfordult, hogy harcok árán tudtak csak új hazát találni és ilyenkor a gyengébb nép gyakran kipusztult, mert az erősebb győztes vagy kiírtotta, vagy magába olvasztotta.

A fejlett kultúra azonban mindig megmaradt s a gyengébb nép nagyobb kultúráját átvette a győztes. Számtalan példa igazolja, hogy a győztes magáévá tette a legyőzött nép nyelvi elemeit, szokásait, alkotmányszerkezetét, jogrendszerét, sőt nagyon gyakran ha a vallását nem is, de a vallás erkölcsi tanításait, mondáit, jelképeit.

Az emberiség életében legnagyobb szerepe a térnek van és kicsiny az időnek. Például lehet kőkorszakról beszélni ugyan, de nem szabad elfelejteni, hogy még ma is vannak népek, akik a kőkorszakban élnek. Vannak olyanok is melyeknek fejlett kultúrája és civilizációja volt már ÖT-HATEZER ÉVEKKEL ezelőtt, és vannak népek, melyek fölött évezredek suhantak el anélkül,

hogy kultúrájuk változott volna. Tehát az IDŐ az emberiség életében nem lehet fontos tényező.

Ellenben a lényeges helyváltoztatás minden népet átváltoztat, megváltoztat, vagy kipusztít. Jellemző példa erre a "TURÁNI ÖSSZITTYA - HUN NÉPEK" történelme. Láthatjuk, hogy a HELY és a TÉR az emberiség életében a leglényegesebb tényező.

A meghamisított történelemben INDOEUROPÁI, vagy INDOGERMÁN népekről azt állítják, hogy azok legrégebbi hazája az IRÁNI FELFÖLD volt, vagy ATLANTISBÓL származtatja.

Lewis Spence, "Will Europe follow Atlantis" című Londonban kiadott könyve 83-ik oldalán írja: — "Nevetséges az a föltevés, hogy a német, vagy északi faj (The Germanic or Nordic Race) Atlantisból származott. Ez csak a teuton képzelőtehetség szüleménye. Ha van egy élő faj, amely ilyen eredetet magának követelhet az minden bizonnyal nem a német, hanem az ibériai, mert azokon a területeken (Spanyolország, Portugália és Északafrika), ahol az IBÉR FAJ élt és lakott mi a nyomát találtuk egy lehetséges atlantisi kultúrának, amely megmaradhatott." —

A germán mythológusok állításai szerint "az iráni és az úgynevezett indogermán népek" egy fajból származnak, melyet közönségesen ARJÁNAK neveznek, ami képzeletük szerint annyit jelent, mint a "FÖLD URAI". — Indogermán nép, vagy nyelv sohasem volt; ez az elnevezés az általuk az egy családhoz tartozó népek keleti (indiai) és nyugati (germán) határát jelzi. Sem Előázsiaiban, sem az Iráni Fennsíkon, sem pedig India hatalmas területén (ősgermán) német, vagyis árja földrajzi fogalom nevével nem találkozottak, az ősi földrajzi fogalmak nevei mindezek a területeken TURÁNIÁK, vagyis összittyá - hun, tehát ősmagyar eredetűek. Az INDOGERMÁN elnevezést nagyon gyakran INDOEURÓPAI értelemben is használják, vagyis INDOGERMÁN egyenlő INDOEURÓPAIVAL. Indoeurópai értelemben jogosan csak a magyarfajú népek beszélhetnek, de semmi esetre sem a germánok.

Tagadhatalan, a történelmi időkben Kr. e. az ÖTÖDIK ÉVSZÁZADBAN jelentek csak meg Európa területén a GERMÁNOK és nem HÚSZEZER ÉVVEL EZELŐTT, mint azt a német őstörténészek elhítni szeretnék. Hatalmas népek fejlődtek ki a germán törzsekből; németek, hollandok, angolok, dánok, svédek, norvégok, és fajlag idetartoznak még a franciák, az olaszok, a spanyolok, portugálok, svájciak stb. nagy része is. Mindezeknek a népeknek a története tud valamely ŐSLAKÓ NÉPRŐL, amelyet a germán jövevények kiszorítottak, vagy leigáztak. A győztesnek megmaradt germán eredetű népek a legyőzöttet, a kitűrt őslakót

természetesen lenézi, mint alacsonyabb rangút, mint barbárt s önmagát a győztes mindenütt a KULTÚRA HORDOZÓJÁNAK tűnteti fel.

Valóban a győztes germánok a kultúra hordozói, de a kultúra és a civilizáció kialakítói, terjesztői és fejlesztői a legyőzött, leigázott, vagy kitűrt őslakók és azok leszármazottjai voltak, vannak és lesznek.

*

*

*

Mielőtt az ARJÁK őshazájukból, Szibéria őserdőiből és Oroszország területéről nyugat és dél felé vándoroltak, Európa nyugati felében a mai Spanyol és Portugál országokban, Franciaországban, az Angol szigeteken és az Ír szigeteken, sőt még Északafrika legnagyobb részén is "RÖVIDFEJŰ ŐSNÉP LAKOTT"; a BASZK NÉP ősei.

Kr. e. 10,000. és 8,000. évek közötti időkben ez az EURÓPAI NAK nevezhető RÖVIDFEJŰ FEHÉREMBER már megművelte a földet és fölfedezte a rézet. Eleinte csak színreztet használt, amelyet tiszta állapotban bőven talált.

Különös képpen Magyarországon és Olaszországban fordult elő nagy mennyiségben réz, sok helyütt a réz és az ón ugyanazokban az erekben, sőt a réz az antimonnal együtt is, amely ezt a találatkőny ŐSTURÁNT, akár mint a Középeurópában a Kárpátmedencében élő magyar fajú őslakókat is, nagyon hamar rávezette a bronz felismerésére. Azután már csak egy lépés kellett, hogy a VASAT is megismerjék.

Először csak meteorvasat használtak és ennek megismerése kényszerítőleg hatott rájuk, hogy a réz, az ón és az antimon ércéhez hasonlóan a vasércet is megtalálhassák. A vasércet eleinte hatalmas faszénkupacok felett olvasztották meg és az így nyert vasat izzó állapotban kovácsolták.

Kr. e. 2000 körül, mikor Európában a bronz használata már elterjedt, sőt már a vasat is használták, Afrikából a mai ALGIR területéről egy nagyobb arányú bevándorlás indult meg a mai Franciaország, Írország, Anglia és Skócia területére. A történelmudósok ezeket a bevándorlókat, mint BRETONOKAT tartja számon és megjelenési idejüket kb. Kr. e. 4000. és 2000. évek közé helyezi.

Az ősbretonok történelmével kapcsolatban egy francia orvos, aki ÖTVEN ÉVEN át Algírban működött a következőket állapította meg:

Dr. E. Bodichon, "Considerations sur l'Algerie" című Párizs-

ban 1845-ben kiadott könyvében írja: — “Azok az egyének, akik Brittany-ban laktak és azután elmentek Algírba, meglepődtek azon a hasonlatosságon, amely a régi armoricans (bretonok) és az algíri kabilok között van. Valóban az erkölcsi és a testi jellegük ugyanaz. A tisztavérű bretonnak HOSSZÚ A FEJE, világos sárga a bőre, a szeme fekete, vagy barna, rövid a testalkata és ugyanolyan fekete a haja, mint a kabilé.

Mind a kettő ösztönszerűen gyűlöli az idegent. Mind a kettőben ugyanaz a perverszég és a fejesség. Egyformán tűrik a fáradtságot és egyformán szeretik a függetlenséget. Ugyanaz a hanglejtés és az érzelmek kifejezése is. Hallgassunk meg egy beszélőt kabilból az ő anyaországában és ugyanazt fogjuk hinni, hogy egy breton hallunk kelta nyelven beszélni.” —

A bretonok megjelenésükkor harcba keveredtek a Spanyol félsziget őslakóival az ŐSIBÉR NÉPPEL, akiknek egy részét fölszorítottak a hegyek közé, míg másik részét kiűzték hazájából. Az őshazájukból kiszorított ibér nép, akiket BELL-BEAKER NÉPNEK neveznek, elindult Középeurópa felé és zömével a mai Magyarország területén telepedett le.

Ezekkel az eseményekkel kapcsolatban V. Gordon Childe, “The Bronze Age” című Cambridge-ben 1930-ban kiadott könyvében írja: — “The Bell-Beaker folk had profoundly effected the industry of the region — (Hungary) — without... however leaving any appreciable trace on the physical character of the population.” —

A bell beaker nép mélységesen befolyásolta annak a környéknek (Magyarország) az iparát anélkül, hogy észrevehető nyomokat hagyott volna a lakosság testi jellegében. — Az ősíbérek nem hagyhattak semmiféle embertani nyomot maguk után, mert testvér-nép közé telepedtek és a Kárpátmedencében azonos fajtaelemekkel keveredtek.

Amikor az ibér, vagy bell beaker nép összevegyült a Kárpátmedence vértestvér népével egy új szokást honosítottak meg, a “HALOTTÉGETÉST ÉS AZ URNATEMETÉST”. A halottégetés és az urnatemetés Kr.e. kb. 700-ig szokásban volt, innen terjedt el Olaszországba, a Balkán félszigetre és Kisázsiaa a mai Törökország területére.

*

*

*

S. Laing, “Human Origins” című, Londonban 1893-ban kiadott könyve 171. oldalán írja: — “A bronz és más fémek, mint a vas és az arany ismerete általános volt a TURÁNI FAJOK kö-

zött, akik Északázsiának a primitív lakói voltak.” —

S. Laing a turáni népeket északázsia primitív lakóinak nevezi, de elismeri, hogy ezek a primitív emberek, már Kr.e. ötezer évvel ismerték a fémek használatát és feldolgozását és még a következőket állapította meg:

Idézett könyve 58. oldalán írja: — “A turániak hosszú idővel Első Szargon uralkodása előtt már Mezopotámia lakói voltak.” —

71. oldal. — “ELÁM már a nagyon korai időkben civilizált királyság volt, melynek lakói turániak voltak és egy ragozó (agglutinative) nyelven beszéltek.” —

81. oldal. — “A hettiták (Hittites) a turáni fajhoz tartoztak, akik eredetileg Cappadociában telepedtek le.” —

S. Laing megállapításaiból az tűnik ki, hogy az általa primitív északázsiái őslakónak tartott turáni ősnép a valóságban a mai kultúra és civilizáció elindítója, illetve megteremtője volt. Abban azonban nagyon is tévedett, hogy a turáni ősnépet Észak-szibéria őserdőibe helyezi, mert ott nem a magyarfajú népek, hanem a mai árja fajú népek ősei éltek.

H. G. Wells, “A világtörténet alapvonalai” című könyve 301. oldalán meg is írja: — “Az árják ökrös szekereken vándorló erdei népek voltak, akik csak később kaptak a lóra.” —

H. G. Wells könyve 99-ik oldalán még ezeket is olvashatjuk: — “Először északon, a Tarim zárt völgyében virágozhatott fel az ősműveltség; legalább is erre enged következtetni, hogy minden más civilizációtól eltérőleg, — (ideértve a mexikói és a perui műveltséget is) ez nem a heliolit kultúrából bontakozott ki.” —

Ázsia legősibb kultúra és civilizáció központja nem a Szibériai őserdőben, hanem a TARIM MEDENCÉJÉBEN volt. A Tarim medence benépesedése pedig Kr.e. 10,000. és 5,000. évek között a Kárpátmedencéből történhetett, amikor az európai ősturánok Ázsiába vándorolva nem a kőkorszak kezdetleges szerszámain, hanem egy kifejlett fémiparral bíró nép kultúráját és civilizációját ültették át a Tarim medencébe.

A történelemtudósok, akik a turáni népek történelmével foglalkoznak, általában a szkitákról írnak, azonban történelem szemléleteik a legnagyobb tudatlanságot, vagy pedig rossz indulatú tudatos történelemhamisítást tartalmaznak.

Tápay-Szabó László, “Az emberiség története” című könyve 38-39-ik oldalain egy olyan ostoba történelmi ismertetést hoz a szkitákról, hogy érdemesnek tartottuk ismertetni.

SZKITÁK. Bizonyára Turánból származott ez a barbár nép, melyet a görögök szkita, a perzsák szakai, az indiaiak pedig szaka

néven ismertek, s mi szittyá néven emlegetünk. Kr. e. a IX. századtól kezdve szerepelnek a történelemben. Sárgásbarna bőrű, hízársra hajlamos, gyérszakállú emberek voltak, de rendkívül vitézek és vakmerők. Lovas nép volt, gyalogságuk nem volt. Nyilaik végén réz volt, amit csak az Uralból szerezhettek. Erjesztett kanca-tejjel részegeskedtek. Se városokat, se falvakat nem alapítottak; szekereiken tanyáztak. A mai Oroszország déli része az övék volt. Kr. e. 630 - 624-ben Egyiptomba is betörték. 513-ban megverték Dárius perzsa királyt. Harcmódoruk olyan volt, mint a régi magyaroké: gyors mozgás és ravaszság jellemezte őket. Traján császár idejében a szkita birodalom helyén szarmata népet ismernek a görögök és a római írók. A szarmaták valószínűleg a szkiták utódai. Szkita ivadék az alán, és a jazig nép is. Ugyanehhez a népcsaládhoz kell sorolnunk az úgynevezett indo-szkitákat is. Ezek, állítólag árja elemekkel keverve, szintén északról, Turánból törtek elő, s a Kr. e. II. századtól kezdve csaknem ezer évig fennálló birodalmat alkottak Kabulban és India északi részében. Az indo-szkita uralom Kr. u. 78 táján, Kaniska király idejében érte el tetőpontját, amikor Kabulra, Candharára, Kasmirra, Pendzsabra és India északi részeire terjedt ki.

HUNOK. Kétségtelenül turáni eredetűnek kellett lennie a hun népnek is. A kínai források a Kr. e. XII. század óta emlegetik a HIUNGNU népet, amely Észak-Kínába gyakran betört; Si-Huan császár Kr. e. 220 körül ellenük építette a kétezer kilométer hosszú kínai falat. Ettől kezdve a hun néparadat kelet felé zúdult. Kr. e. 206 - 174 közt övék volt Közép-Ázsia. 174-158 közt Lausang Hiungnu király kergette dél felé ezt a népet, mely Indiába betörve megalapította az indo-szkita birodalmat. Az indo-szkiták neve a kínai íróknál: JUECSI. A Kr. u. I. század után már nem emlegetik a hiungnukat; helyettük apró néptörzsek szerepelnek, unn, khun és hunk név alatt. A Kr. u. IV. században megint elhatalmasodott az egész Észak-Ázsiában egy turáni nép, a zen-zen, de csak két emberöltő tartamára. Valószínű, hogy a hun népmaradék ugyanakkor a szkita maradványokkal egyesülve Déloroszországban, a Volga mentén gyarapodni kezdett, a több apró finn-ugor és csuvas török népet magukba olvasztva, lerakták az alapjait Atilla hun birodalmának." —

A szittyák, szarmaták és hunok egy és ugyanazon népek voltak, különböző neveiket különböző korokban élő történelemírók költötték.

A történelmi munkák tanúbizonyságai szerint a régi görög és római történetírók a szittyákat, mint a világ legősibb népét emle-

getik. A mai történetírók egyrésze többet akar tudni és mondani a szittyá ősnépről, mint maga Herodotus, aki pedig személyesen is ismert több szittyá törzset, sőt közöttük is élt. A történetírók nagyrésze tudatosan összezavarja a történelmi tényeket és ezzel a TURÁNI FAJ történelmét ködbe burkolják. De a legújabb kutatások, amelyek a régészeti kutatások eredményeit kiértékelték, megállapították, hogy Kr. e. a VII. és a II. évszázadok közötti időkben a Sárga-tengertől az Atlanti-óceánig a SZITTYA NÉP lakott, melynek hihetetlenül fejlett "arany és bronzipara volt, ezt a megállapítást számtalan csodálatos szépségű és művészi értékű tárgy igazolja. De azt is megállapították, hogy a Tarim medence, a Hoang-ho (Sárga-folyó), az Indus, a Nilus és a Tigris-Euphrates folyók völgyeinek ősi kultúráját, civilizációját a szittyá nép ősei fejlesztették ki, igazolják ezt a feltárt leletek kétségtelen azonossága.

Krisztus előtt a VII. és a II. évszázadok között a szittyá birodalmat lassan és fokozatosan elöntötte az árja fajú népek tömege, megjelenésük Európában a pusztulás és a hanyatlás korszakának a kezdetét jelentette.

A turáni összittyá-hun népek, a barbárok és nomádok nemcsak fejlett fémipart és ötvösművészetet mutattak fel, hanem VÁROSOKAT is építettek, tehát nem mind lakott, tanyázott szekereken. Nagyon nehéz elképzelni, hogy egy nomád, örökre bolyongó barbár nép hogyan tudott fémipart kifejleszteni, amelyhez a nyersanyagot azokban az időkben még nem tudták beszerezni közvetlenül a zsidó csont, rongy és ócskavas kereskedőktől, hanem a feldolgozandó fémek ásványait ki kellett bányászni, majd kohászati úton előkészíteni a további feldolgozás céljaira.

Kétségtelen, hogy a turáni, összittyá-hun népek, vagyis a mai magyarság ősei bányászok, kohászok, fémiparosok és ötvösök voltak, akik szabadidejükben még hatalmas kőből épített városokat is emeltek, hatalmas sírkamrákat is építettek. Nagyon nehéz elhinni, hogy mindezeket a teljesítményeket egyik helyről a másikra vándorolva szekereken, vagy lovaikon létesítették volna. Nomád népek a történelem folyamán sohasem építettek kőből városokat, nem bányásztak, nem volt fémiparuk, mint ezt megállapíthatjuk az áráknál, mert a történelem folyamán még nem sikerült olyan ősváros romjait feltárni, amelyet árájuk építettek volna. Árájuk csak a kőből épített ősi városokat rombolták le és népeességét legyilkolták.

A mai Ukrajna és a Krimi félsziget területén ősrégi szittyá-hun városok romjait tárták fel. 1945-ben Schultz és Golovkina ré-

gésztudósok a Krimi félszigeten egy ősrégi szittyá város romjait tárták fel. A várost a görög történészek, mint NEOPOLIST emlegették. Neopolis a "KIRÁLYI SZITTYÁK" fővárosa volt, amelyet állítólag Kr. e. a IV. évszázadban építették. Az ásatások folyamán a Bug és a Dnyeszer folyók torkolatvidékénél egy másik szittyá várost tártak fel, melyet a görögök, mint OBIA-t emlegették és egy harmadikat a Dnyeper mentén Nemirovskoe közelében.

A föltárt három város leletanyaga azt bizonyította, hogy a városok lakóinak fejlett kézműipara volt és városaik körül a földeket megművelték.

A városokról a történészek azt szerették volna megállapítani, hogy azokat nem a szittyák-hunok építették, hanem csak építették a görögökkel. Azonban ezt az állításukat nem tudták igazolni, mert még a mai napig sem tártak fel munkaközvetítő irodákat, melyeknek iratanyagából bizonyítható lenne, hogy kik, mikor és hogyan, valamint honnan szerződtettek görög kőműveseket és építőmestereket.

A régészeti kutatások további folyamán a Kaukázus hegyvonulatától északra a Kuma és a Byalo folyók összefolyásánál is találtak egy ősrégi városromot. Ennek az ősrégi szittyá városnak a köveit Potemkin rendeletére elhordták és Jekaterinagrád erődjének az építésénél használták fel. A régészeti kutatás megállapítása szerint ennek a városnak a neve "MADZAR" volt. Madzar város lakói éppen úgy temették el halottaikat, mint a "lurisztáni elamiták és a mezopotámiai szumirok, vagy madák." Kővel, vagy téglával falazott sírkamrákat építettek. Ezt az ősrégi MADZAR várost nem építették görög kőművesek, mert amikor az épült, a görögök ősei még a szibériai őserdőkben űzték a medvét.

A régészeti kutatások Északmongóliától egészen az Atlanti-óceánig az ősszittyá-hun sírok ezreit tárták fel, melyekben arany, electrum (arany és ezüst ötvöze) és bronz tárgyak voltak és a sírok embermaradványai európai őstípusra vallottak, míg a nyugat-szibériai szittyásírokban a Kr. előtti negyedik évszázadtól kezdődően már megjelentek a mongollal keveredett, vagy néha tiszta mongol jelleget mutató embertípusok is. Tehát a mongol keveredés hatása csak Kr. e. a IV. évszázadban érte el nyugatszibéria déli felét.

A történelemirodalomban szokás szerint az ősszittyá-hun, tehát a magyar fajú népeket úgy emlegetik, mint pusztító embercsoportot, de ne felejtjük el, hogy ezek a vadak, a vad és rettenetes jellemről szóló feljegyzések attól a néptől származnak, melynek legfőbb mulatsága a GLADIÁTORI VIADALOK voltak s amely

nép a lázadásokat és a forradalmat úgy verte le, hogy az elégedetlen és lázadó embereket KERESZTRE FESZÍTETTE. A rómaiaktól erednek ezek a feljegyzések, amelyeket a rómaiak a remület napjaiban írtak. A római birodalomban az emberek százezreit feszítették történelmük folyamán keresztre. A rómaiak nagy népeket, nemzeteket raboltak ki és pusztítottak el. Ősi városokat romboltak le, lakosságát kardélre hányták, de azért a rómaiakat nem tartják kegyetlen rablógyilkos barbároknak, mert közülük, árja fajú népek közül valók.

Minden utazó, aki az ősszittyá-hun népek között járt, nyílt-szívű, barátságos embereknek festi le őket. Talpig becsületes és szabad szellemű emberek voltak, a komoly ékesszólás, a nyílt-szívűség, a jóindulat és a büszkeség keverékei. Jömegjelenésű emberek, akik selyem-brokát és prém ruhákba öltözködtek, arany, electrum és ezüstveretű fegyvereket viseltek. Az arcukról leolvasható volt a bátorság és a merészség, és a vallási fanatizmus ismeretlen volt előttük. Kivétel nélkül mind vendégszeretők voltak és ez a kép nem mondható "rútnak".

A rómaiak a történelem egyik legrettenetesebb tömeggyilkosai voltak és ősi kultúr népek megsemmisítői.

Egy volt budapesti egyetemi tanár Eckhart Ferenc történelmi könyve, "Magyarország történelme" 27-ik oldalán írja: — "Nyugat népei a rómaiak örökségét átvéve a társadalmi és gazdasági fejlődésnek már meglehetősen magas fokán állottak, amikor a magyarok pusztításai évszázados kultúrájuk gyümölcseiből fosztogatták ki őket. A magyar lovasok, akiknek "ördögi rútságát és pokoli kegyetlenségét remületükben a legrikítóbb színekkel festették le az egykori évkönyvek, hihetetlen gyorsasággal jelentek meg más és más vidéken és egyre távolabbi tartományokat sújtottak fegyvereikkel. Hogy csak néhány példát hozzunk fel: 918-ban Brémát, 924-ben Páviát gyújtották fel 44 templomával, Elzászt és Lotharingiát, Verdunt és az Ardennek vidékét, majd Felső-Olaszországot is végigzsákmányolták átkelve az Apenineken, Toscanát fosztogatták, sőt Rómát is fenyegették." —

Most néhány részletet fogunk hozni egy "ÁRJA TÖRTÉ-NÉSZ" könyvből, aki a jámbor római népről írja:

H. G. Wells, "A világtörténelem alapvonalai — Az élet és az emberiség történetének tükröje", című könyve 264-ik oldalán írja: — "Scipio Africanus fogadott fiának a fiára várt az a feladat hogy elfoglalja és elpusztítsa Kárthágót. A kárthágóiak egyedüli bűne, amely fejükre zúdította ezt a harmadik és utolsó pun háborút, az volt, hogy tovább is kereskedtek és gyarapodtak. A ke-

reskedelmük egyáltalán nem versenyzett Róma kereskedelmével, mert amikor Kárhágót elpusztították, vele pusztult a római kereskedelem jórésze is és Északafrikára a gazdasági hanyatlás korszaka következett el, de a legyőzött város szerény gyarapodása felébresztette a szenvedélyes irigységet, amely az ősi római típusban, úgy látszik még hatalmasabb mozgató erő volt, mint a kapzsiság. ... A gazdag lovagok rendje, gyűlölettel nézett minden vagyont, amely nem volt az övé. Róma maga adott ürügyet, a hadüzenetre azzal, hogy a numidiaiakat arra ösztökélte, hogy állandóan fosztogassák Kárhágó területét, amíg a kárhágóiak kétségbeesésükben meg nem támadták őket. Mire Róma lecsapott Kárhágóra; kijelentvén, hogy Kárhágó megszegte a békeszerződést. Engedély nélkül indított háborút.

A kárhágóiak tuszokat küldtek Rómába, kiszolgáltatták fegyvereiket, készek voltak területi engedményekre is. De megalázkodásuk növelte Róma arcátlanságát és a gazdag lovagok könyörtelen kapzsiságát, akik minden józan ellenvetést egy kézlegyintéssel elintézték. A római szenátus most már azt követelte, hogy a Kárhágóiak vándoroljanak ki városukból s olyan helyen telepedjenek le, amely legalább 15 kilométernyire van a tenger partjától. Ilyesmit követelni attól a néptől, amely kizárólag tengeri kereskedelemről élt.

Ez a hallatlan követelés a kárhágóiakat kétségbeesésbe hajszolta. Hazahívták száműzötteiket és ellenállásra készültek. E szűklátókörű és aljas szellemű kormányzás félszázada alatt Róma katonai ereje lassú hanyatlásnak indult és az első támadás az ellenséges város ellen Kr. e. 149-ben, kevés híjján vereséggel végződött. ... Róma lakossága pedig szörnyen megijedt. Az ifjú Scipiot választották meg konzulnak, elsősorban neve miatt, bár a törvényes határt még nem érte el, de egyébként sem volt meg a szükséges minősítése. Scipio sietve átkelt Afrikába, hogy megmentse drága hazáját.

A legmakacsabb és legszörnyűbb ostrom következett most el. Scipio kőtöltést építtetett Kárhágó kikötőjén keresztül és elvágtatta a külvilágtól a várost tengeren és szárazföldön egyaránt. A kárhágóiak szörnyen szenvedtek az éhségtől, de kitartottak mindaddig, amíg a várost rohammal be nem vették. Az utcai harc hat teljes napig tartott s amikor végre a fellegvár is megadta magát a félmillióra becsült lakosságból nem maradt több élve, mint ÖT-VEÑEZER. — Az életben maradtakat rabszolgának adták el, az egész várost, amelyben hatemeletes házak is voltak, felégették és lerombolták.

Ugyanezen esztendőben Kr. e. 146-ban a római szenátus és a lovagok rendje Korinthos város lakóit is legyilkoltatta, mert kereskedelmi érdekeinek útjában állott.” —

Ezeket a szörnyű példákat csak azért említettük, hogy bebizonyítsuk, hogy az árja ember és az árja erkölcs KÉTEZER ESZTENDŐ elmúltával sem változott. Mert Hirosima, Nagasaki, Drezda, Hamburg stb. városok ártatlan lakosságának a legyilkolása semmi esetre sem írható a keresztény felebaráti szeretet javára. Ilyen rémtetteket a történelem folyamán magyarfajú népek soha nem követtek el.

Újabb évezred küszöbén állunk, ma kétezer év keresztény teleni a világ népeit, hogy adjanak számot tevékenységükről. A félrevezetett, hamis zsidó szellem uralma alatt álló keresztény világ-nak meg kell szabadulnia az ÓTESTAMENTUM nyugos terhétől, nítása és igehirdetése múltán a sors szelleme arra fogja kényszerí-mert az csak káros ködként üli meg az alapjaiban úgy is vad és az első benyomásokra oly igen fogékony árja lelkeket.

— “De nektek mondom, akik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, akik gyűlölnék titeket. Áldjátok azokat, akik titeket átkoznak és imádkozzatok azokért, akik titeket háborgatnak.” — Mondja az Írás.

Ezek szerint a tanítások szerint szeretnünk kell a gyilkosainkat, azokat akik évezredek át rabolták, gyilkolták, kifosztották népünket, áldani kell azokat a bestiális lelkeket, akik parancsot adtak embermilliók élve való elégetésére. — A turáni ember agya tiszta és nem fertőzött, a turáni ember soha nem volt gyilkos hajlamú, Buddha az indoszittya már 2500 évvel ezelőtt megparancsolta, hogy ÉLŐLÉNYT NE ÖLJ, NE LOPJ, NE PARÁZNÁL-KODJÁL, NE HAZUDJ és RÉSZEGÍTŐ ITALT NE IGYÁL. E-zért mi elvetjük ezeket a sorokat, mert ez a tanítás csak a pusztulást és a halált hozhatja, de józan ésszel megfogadjuk az ige kö-vetkező sorait. — “Amint akarjátok, hogy az emberek veletek cse-lekedjete, — ti is aképpen cselekedjete azokkal.” —

Ez az oka annak, hogy történelmi szemléletünkben mindig párhuzamba állítjuk a TURÁNI EMBERT A SZELLEMI FEL-SŐBBRENDÜSÉG LÁZÁLMÁBAN ÉLŐ ÁRJA EMBERREL.

*

*

*

Kr. e. a III. évszázadban Európát a germán törzsek ellepték. Az őslakosságot kirabolták, legyilkolták, rabságba vetették, vagy el-űzték ősi otthonaiból.

E H. Minns, “Scythians and Greeks” című Cambridgeben

1913-ban kiadott könyve 36-ik oldalán írja, hogy a Kárpátmedence lakóinak egy része a kelták nyomására a Káspi-tenger vidékére települt”. —

A Káspi tenger vidékén nem erdőlakó, nomád ázsiai eredetű népek éltek, hanem a TURÁNI, ÖSSZITTYA-HUNOK, akik a Kárpátmedencéből vándoroltak el a Sárga-tengertől az Atlanti óceánig elterülő hatalmas földrész minden termékeny pontjára. EURÓPA-ÁZSIA a turáni faj hazája és ennek a hatalmas földrésznek csak egy jogos összefoglaló neve lehet, nem EURÁZIA, hanem — “TURÁN”. —

Kr. e. 255-ben a Káspi-tenger és az Aral tó környékén lakó turáni, összittya-hun, vagyis a magyar fajú népek egy újabb birodalmat alapítottak, melyet a történelemben “PÁRTHUS BIRODALOMNAK” neveznek.

PÁRTHUSOK. A történelemkönyvekben a nagy általánosságban a következő leírást olvashatjuk a párthusokról:

— “A Kr. e. I. évezred második felében délre vergődött turáni népek közül a párthusok játszották a legnagyobb szerepet a történelemben. Nevük állítólag annyit jelent: “ELÜZÖTTEK”. Nomád nép volt, kitűnő lovas és nyilazó. Taktikájuk feltűnően hasonlított a hunokéhoz és magyarokéhoz: színlelt futással törbe csalták az ellenséget. Turán elhagyása után első lakhelyük a mai Perzsia legészakibb vidéke, a mai Khoraszán. Kr. u. 226-ban a Párthus birodalom megszűnt és helyét az ÚJ PERZSA BIRODALOM vette át”. —

Most ismertetni fogjuk a Párthus birodalom történelmét az igazságnak megfelelően kiértékelve. Perzsia, vagyis IRÁN, ott ahol a Párthus birodalom megalakult, ősidők óta a TURÁNI, ÖSSZITTYA-HUN NÉPEK lakóhelye volt. Az őslakosságot először a Médek, majd a Perzsák és végül Nagy Sándor igázta le és hajtotta uralma alá.

A Párthus birodalom alapításának előzményei egybeesnek Nagy Sándor halála után bekövetkezett eseményekkel.

Nagy Sándor halála után óriási, összerabolt birodalma, amely Görögországtól az Indusig terjedt két névleges királyra szállott. Az egyik a Sándor halála után három hónap múlva a perzsa ROXANE-től született csecsemő volt, ki szintén Sándor nevet viselt, de Kr. e. 311-ben anyjával együtt meggyilkoltak, a másik pedig Sándor apjának, Fülöpnek egy táncosnőtől született törvénytelen fia, ARHIDAIOS, aki félkegyelmű, vagyis hülye volt. A csecsemő és a hülye nevében a hadvezérek gyakorolták a kormányhatalmat. Nagy Sándor egész családját kiirtották. Nagy Sándor első felesé-

gét, Dárius perzsa király leányát, Roxane ölette meg. Meggyilkolták Nagy Sándor elsőszülött fiát HERCULEST is, de ugyanez a sors érte Nagy Sándor anyját is, aki fia halála után Makedóniában maradt az uralmon. A gyilkosságok értelmi szerzői Nagy Sándor tábornokai voltak, akik egymással vetélkedtek az örökség felett.

A Nagy Sándor-i birodalom európai részét Antipater kormányozta, egy már hetvenkét éves tábornok, míg az ázsiai rész Perdikkasnak, Antipater vejének jutott. Miután Perdikkast katonái meggyilkolták, Ázsiának is Antipater lett a kormányzója; ő azonban jónak látta a félszemű ANTIGONOS-ra bízni Ázsiát, ki még Nagy Sándor életében is Phrygia kormányzója volt. Afrika PTOLEMAEUS-nak, a macedon LAGOS fiának jutott, ki Nagy Sándornak testőre s az indiai hadjáratban legértékesebb vezére volt. Az örökösök Kr. e. 301-ben összeverekedtek az IPSOSI CSATÁBAN. Itt Antigonos elesett és SELEUCOS győzött, Babylon kormányzója, ki családja, a Seleucidák számára a Hellespontustól az Indus folyóig terjedő birodalmat szervezett. Mindezek aránylag rövid életű alakulatok voltak s jelentőségük inkább abban volt, hogy Nagy Sándor halála után birodalmában megszűnt ugyan a politikai és katonai egység, de megmaradt a görög kultúra egysége: a Seleucidák országaiban görög volt a közigazgatás és az egész műveltség nyelve, görög királyság alakult Baktriában és görög jellegűvé vált Egyiptom egész kultúrája is. Ez a magyarázata annak, hogy a közel félévezreden át virágzó Párthus birodalomról fennmaradt írásos történelemben, az összes párthus uralkodók neveit elgörögösítve, eredeti alakjából kiforgatva találjuk csak meg.

— “De mielőtt rátérnénk a Párthus birodalom ismertetésére, meg kell mondanunk, hogy őstörténelmünket illetőleg nagyon sok meglepetést hozott a Második világháború utáni idők történelmi kutatásai. Őstörténelmünk homályai lassan, de fokozatosan eltűnnek és nem vitás ma már az sem, hogy az a nép, amelynek történelmét most tárgyaljuk a legszorosabb vérrokonságban állt a mai magyarsággal.

A párthusokra vonatkozó bizánci és görög forrásmunkák szerint a görögök által SESOSTRIS néven ismert II. Ramses fáraó, akinek felesége KHITA, másképpen HYKSOS királynak a lánya volt, az Ázsiában és Európában vezetett diadalmas hadjárata idején szittyá földön 15,000 vitéz ifjút választott ki, akiket azután Perzsiába telepített át. A perzsák “szittyáktól elpártoltaknak”, párthusoknak nevezték el őket.” —

Seleucus Nicator vaskézzel szervezte meg a birodalmát. Halála

után fia Első Antiochus lépett az örökébe (Kr. e. 280-262.) Első Antiochus halála után a Seleucus családban kitört a harc a trónért. A trónviszály hírére az Aral tó környékén lakó ősszittyahun népek központi birodalmában nagy mozgolódás támadt. Nagy mozgalom keletkezett, amely élén két testvér, két nagy befolyásos törzsfőnök állt, akik mellé rövidesen öt másik törzsfőnök is csatlakozott. Kr. e. 255-ben már olyan hatalmas erő volt a két testvér mögött, hogy Irán közvetlen határánál egy kis országot szerveztek, amely önállósította magát a központi birodalomtól, amiért ezeket **PÁRTOSOKNAK, PÁRTÜTŐKNEK** nevezték. Ebből a pártos elnevezésből alakult ki a **PARTHUS** név.

A mai történelemirodalomban azt állítják, hogy a párthusok, vagy helyesebben pártosok nomád pásztorok voltak, de csodálatosképpen egyik napról a másikra elhagyták ősi szokásukat és civilizált városalakók lettek. Városokat építettek, hatalmas sziklába vésett szoborcsoportok, sírkamrák, és épületek romjai maradtak fenn utánuk. A városaik körül öntözőcsatornákkal átszelt jól megmunkált földek, dús rétek és végtelenbe vesző legelők váltakoztak. A nagy pusztaságon hatalmas állatsordák legeltek, melyek egy nagy és jól megszervezett birodalom ellátásának az oszlopai voltak. Ménesek, gulyák, birkanyájak és disznósordák őrizete és gondozása nagy sokaságot foglalkoztatott. A szilaj csikósok, gulyások, juhászok és kondások családjukkal együtt a pusztán éltek, mint ma is Argentina, Ausztrália, Brazília és az Egyesült Államok rónaságain. Ezekből a szilaj pusztalakókból toborozta hadseregét a két pártütő testvér. Nevüket csak a görög történészek feljegyzéseiből tudjuk, akik nevüket elgörögösítették, Arsaces-nek és Tiridates-nek nevezték.

Seleucus család trónviszálya alatt Perzsiában polgárháború tört ki. A perzsiai makedon tisztviselők elpártoltak az uralkodócsaládtól és önállósítani akarták magukat. Az egyik Seleucus trónkövetelő herceg, akiből később Második Seleucus néven király is lett, nagy sereggel Perzsiába sietett, hogy a lázadást elfojtsa. De Kr. e. 250-ben Arsaces és Tiridates lovas serege ellepte Perzsia északi felét és szembeszállt Seleucussal. Két évig tartott a harc. Kr. e. 248-ban Arsaces harc közben elesett, de testvére Tiridates győzelmeskedett és kiűzte a makedonokat.

Tiridates a döntő győzelem után az egyik hegyvidéken fővárost alapított, de azt rövidesen elhagyta, mert nehezen volt megközelíthető és egy másik fővárost építtetett, melyet fivére nevére Arsák-ra neveztetett el. Tiridates Kr. e. 245-ben megkoronáztatta magát és alapítója volt az Arsacida uralkodóháznak. Tiridates na-

gyon tevékeny uralkodó volt, mert nagy hadsereget szervezett, városokat építtetett és a régieket pedig tovább fejlesztette. Rövid idő múlva elköltözött Arsák-ból és a birodalma fővárosát másik városba helyezte át, melyet még a görögök építettek. Az új főváros Hecatempyles nagy fejlődésnek indult, majd Ecbatana és Ctesiphon városokkal négy fővárosa volt a Pártos birodalomnak.

Első Tiridates halála után Kr. e. 211-ben utóda Második Arsaces néven ült a trónra, aki Kr. e. 190-ig uralkodott. Priapatius újabb területekkel gyarapította birodalmát és a Pártos birodalomhoz csatolta a Káspi-tenger déli partjainál elterülő vidéket. Priapatiust Első Phrates követte a trónon, aki Kr. e. 175-től Kr. e. 170-ig uralkodott.

Antiochus Seleucus király megtámadta a pártosokat, de Első Phratestől vereséget szenvedett és a pártosok újabb területeket nyertek. Első Phrates halála után Első Mithridates ült a trónra és uralkodása alatt Kr. e. 170-től Kr. e. 138-ig birodalma igazi hatalommá fejlődött. Első Mithridates Kr. e. 150-ben felszámolta a baktriai Seleucus uralmat és így egész Irán pártos uralom alá került, majd Babyloniából és Assziriából űzte ki a Seleucusokat és a Pártos birodalom határa az Euphrates folyónál végződött.

Első Mithridates Kr. e. 150-ben Örményországnak adott királyt, aki ott egy Arsacida királycsaládot alapított, mely csak Kr. után 428-ban szűnt meg.

A pártos-Arsacidák hozták rendbe és szervezték újjá a már a Babiloniaiak, Asszirok és Médek korában fennálló, de Nagy Sándor által feloszlott Örményországot. Turáni, ősszittyahun pártos királyok adtak az örmény népnek az akkori idők és az akkor uralkodott fogalmak szerint alkotmányt. Az ősszittyahun uralkodóház védelme s kormányzása alatt tértek át az örmények a keresztény hitre és nyert lendületet az örmény irodalom. Magyarfajú királyok vetették meg az alapjait a polgárosodásnak a műveltségnek és a hatalomnak. Az ő uralkodásuk alatt volt Örményország fénykora.

Arsacida a nagy Tigranes, Kr. e. 89 és 39 között uralkodott. A nagy Arsacida királyi családból származott Örményország nagy apostola Szent Gergely és Szent Izsák pátriárka, aki a Szentírást fordította örmény nyelvre és fordítása által az "örmény nyelv szabályait" örök időre megállapította.

Az örmények fajilag eredetileg a magyarfajú, turáni-ősszittyahun népekhez tartoztak, azonban idők folyamán erősen keveredtek a médekkel, perzsákkal, majd az asszirokkal, aminek a következtében nyelvileg és fajilag elkülönültek.

Első Mithridates utóda Második Phrates volt, aki Kr.e. 138. és 127. évek között uralkodott, majd Első Artabanus (Kr.e. 127-től 124-ig), halála után Második Mithridates következett, aki a történelemben a Nagy jelzőt kapta. Második Mithridates uralkodása alatt jelentek meg az Oxus mentén a Kínából Turkesztán területére áttelepült, majd onnan elűzött FEHÉR HUNOK, akiket a kínai történészek YUEH-CHIH-nek, mások TOKHARI NÉP-nek neveznek. A yueh-chi, vagy fehér hun nép az Oxus vidékéről a földek nagyfokú kiszáradása miatt Indiába települt át.

Második Mithridates uralkodása érte el a Pártos birodalom a legnagyobb kiterjedését, felvették Kínával is a kapcsolatot és Kr.e. 115-ben egy Kínai követ nemzetközi kereskedelmi szerződést kötött a Pártos birodalommal, melyben a kínai selyem nyugat felé való szabad szállítását biztosították.

Második Mithridates uralkodása alatt jelentek meg az első római légioók a Pártos birodalom határainál. A pártosok békében akartak élni a rómaiakkal, a béke egy ideig fenn is állt, de amikor CRASSUS lett Syria procensula a békés állapot véget ért.

Crassus egy jellemtelen, nagyratörő, pénzsóvár uzsorás római volt, aki igen bonyodalmas alkudozások révén szerezte meg a római keleti hadsereg tisztjét. Crassus Lucillus dicsőségét akarta homályba borítani, aki légioóival Pontust fosztotta ki, majd Örményországban aratott nagy sikereket.

Crassus túlbecsülte a római légioók erejét és abba a tévedésbe esett, ha váratlanul rátámad a pártosokra el tudja foglalni birodalmukat és óriási gazdagsághoz jut. Crassus a római szenátus engedélye nélkül légioóival átkelt az Euphratesen és betört a Pártos birodalomba.

Crassus Euphratesen túli hadjárata csodálatosan hasonlított Első Dárius hadjáratára. Crassus, akárcsak Első Dárius, megpróbálta gyalogcsapatait a mozgékony és elérhetetlen pártos lovasság elé vetni, de azok mindenütt kitértek a harc elől. Crassus nem látta be, mint Dárius hogyha tovább folytatja az előnyomulást a veszteségbe rohan. A rómaiak lebecsülték a pártos lovasságot, holott azok veszedelmes íjjászok voltak. A pártos íj egy rendkívülien erős, veszedelmes fegyver volt és nagyban különbözött más népek harci íjjától. A pártos íj egy összetett íj volt, amely számos, legalább öt, vagy még több szarulapból készült és iszonyú erővel, nagy patanással röpítette el a nyilat. A hadjárat vége nagyon szomorú volt, mert két napi ütközetben CARRHAE mellett Kr.e. 53-ban a pártos lovasság lemészárolta a kifulladás, szomjas és kimerült római légioókat. A római katonák fáradtan rohantak a mély homok-

ban az ellenségre, amely sehol sem várta be őket, hanem mindig kitért előlük, majd az előrerohanó katonák hátába kerülve halomra lövöldözte őket.

Crassus 20,000 katonája így pusztult el és az élve maradt magát kegyelemre megadó 10,000 pedig láncra verve folytatta útját a birodalom belseje felé, ahol a pártosok MERV OISISBAN telepítették le őket, ahol számos közülük családot is alapított.

Crassus légioóitól zsákmányolt római sasokat a pártos templomokban helyezték el, melyeket Negyedik Phrates adott vissza AUGUSTUS-nak.

Crassus és fia életükkel fizettek a rabló betörésért és a római légioók szörnyű veresége eszébe juttatta Rómának, hogy a Rajnától az Euphratesig, a Dunától az Amur folyóig a magyarfajú összittya-hun népek államszövetségeinek az ereje szilárd, melyet a római katonai tudomány soha leverni, de még megtörni sem tudott.

A rómaiak történelmük folyamán Mezopotámián túl tartós sikereket elérni nem tudtak. Róma kifosztotta, kirabolta Kisáziát, amelyből pedig könnyen tudott volna kelet felé, egészen Indiáig terjeszkedni, de a kirabolt, letarolt föld nem nyújtott sohasem szilárd támaszpontot és a római kapzsiság maga alatt vágta el az Indiába vezető utat.

A pártos királyok határaik védelmére számos hatalmas és bevehetetlen erődvárost építettek. Az egyik elgfontosabb határerőd városuk HATRA volt a Tigris folyó partján. Nagy pártos városok voltak Ctesiphen, Darabgerd, Ger - Firuzabad, Ecbatana és Dara.

Számos építő- és képzőművészeti emlék maradt fenn utánuk, melyek a pártos kultúra és civilizáció tanúi. Susa, Assur, Hatra, Taxila, Tang - i - Sarwak, Bisutun, Naqsh - i - Rustam, Bishapur városok pártos palotái, sziklafeliratok és a sziklafalakba vésett óriási domborművek, szoborcsoportok, bronz és terra - cotta szobrok, szobrocskák és egyéb tárgyak cáfolhatatlan bizonyítékai annak, hogy a magyarfajú, összittya-hun pártosok nem lehettek lovas nomádok, mert a kultúra és a civilizáció magas fokán álltak.

A rómaiak, akikről azt tanítják, hogy a kultúra és a civilizáció terjesztői voltak a pártosokkal szemben igen szűk markúaknak mutatkoztak. A gazdag és hatalmas kiterjedésű, állandóan gyarapodó és fejlődő pártos birodalom nagy vonzó erőt gyakorolt a kapzsi római császárokra.

Traján Kr. után 114-ben légioóival betört a Pártos birodalomba és a fővárost Ctesiphont elfoglalták, Osroes pártos király leányát elfogták, de a főváros kifosztása után kivonultak, de útjuk-

ban mindent letaroltak és felégettek.

Időszámításunk 165-ik évében a rómaiak rablóhadjáratukat megismételték és másodszor is kifosztották a pártos fővárost. 197-ben Septimius Severus vezetése alatt harmadszor rabolták ki és dúlták fel a pártos fővárost, de sohasem tudták elfoglalni HAT-RÁ-t, a határerődvárost, amely tele volt pompás palotákkal, gazdag kereskedők házaival és aranykincsekkel. A rabló római hadjáratok megakadályozták a pártos birodalom további fejlődését a nép elégedetlenkedni kezdett az Arsacida uralkodóház ellen, majd 226-ban Sassanida Artaxes vezetésével lázadás tört ki, az utolsó pártos királyt ARTABÁN-t meggyilkolták és a SASSANIDÁK foglalták el a trónt.

*

*

*

Széles vonalakban vázoltuk fel a Pártos birodalom történelmét és ismertettük történelemszemléletünkben az emberiség legnagyobb közösségének az ÖSTURÁNOKNAK a történelmi fejlődését, birodalom alapításait Kr. előtt 11,652-től a Pártos birodalom megszűnéséig. Felrajzoltuk ennek a NAGY IDŐKÖRNEK a térképét, elsoroltuk a legjelentősebb eseményeket, királyok neveit és birodalmaikat és meghatároztuk Európa, Ázsia és Afrika térben és időben egymáshoz való viszonyát.

Megemlékeztünk az ÁRJÁKRÓL, akik valamikor Oroszország és Szibéria erdőlakó, kóbor vadászai és pásztorai voltak, akiknek az életében az erdő és a legelő nem pedig a városépítés nehéz és hosszadalmas munkája játszotta a főszerepet.

Ma már jól tudjuk, hogy a görögök és a rómaiak a történelem elködösített szürkületében csak az előttük viruló kultúrák és civilizációk letarolói voltak és gondolatmenetünkben eljutottunk Indiába is, ahol az ősi kultúrát, civilizációt az árják szintén letarolták, elpusztították.

H. G. Rawlinson, "India — A Short Cultural History" című Londonban 1954-ben kiadott könyve 18-ik oldalán írja: — "Mohenjo-daro városát kirabolták és a lakosságot kardélre hányták. Csontvázak tömegét találták az épületek nagy szobáiban, a folyosókon és az utcákon. Asszonyok és gyermekek csontjait, együtt a felnőttek csontjaival és valószínű, hogy azok, akik Mohenjo-darót kirabolták "INDO-ÁRJÁK" voltak." —

*

*

*

Bármilyen nehéz dolog is volt különböző kultúrákat szembeállítani és egymással összehasonlítani, de megérte a fáradságot, mert

az eredmény azt mutatja, hogy a TURÁNI KULTÚRA ÉS CIVILIZÁCIÓ jelentett csak egyedülálló magaslatot az emberiség fejlődésében.

A mi mai életünk szinte valami szédítő magasságú szerkezet tetejéről néz alá mindenre, amit emberi társadalmak valaha is megteremtettek.

Egyetlen kultúra és civilizáció, egyetlen erkölcsi tanítás lett úrrá a Föld minden népén a TURÁNI, ehhez kellett minden társadalomfejlődésnek alkalmazkodni.

Miként történhetett ez? — Ma már tudjuk, hogy az nem a mai európai árja ember különleges, kiváltságos szellemi-lelki sajátságából fakadt, de az is bizonyos most, hogy nem a véletlenek dolga, nem az események, eredmények összetalálkozása volt.

Ma a börtönök és az akasztófák korában élünk, szomorú eszmék és gyászos események álmodozó korszakában, ma borzalmasan romboló, valósággal rothadt szellemi áramlatok hatása alá került az emberiség. Ma századforduló küszöbéhez érkeztünk és azért az értelem ítélőszéke elé vonszoltuk a múltat, hogy a magyarság megismerje a helyét és rendeltetését ebben a felfordult, megbomlott, megromlott korszakban, amikor egy újabb magyar évezred alapjait kell leraknunk.